

II. bib. 35.

22-C-24

Československá říše

Plzeň

Pakouské
právo dědické.

Uč. předn. dr. r. o. J. Randy.

Sobroslav Krejčí.

6107-6

I bib 35

32.

V dědičké posloupnosti.

Hofman a Třaf. Ungr. Randa. Gnabyti dědictví.

Právo dědičké jest právo povolaného k tomu subjektu nastupovati ve všekrости práv a právnického zemřelého, pokud smrtí jeho nepomíjejí. - Nastupování toto sluje posloupnosti dědičnou (Erbfolge), předmět posloupnosti dědictví či poru-
stalost (Erbshafft, Nachlass, Verlassenschaft). - Zmíre-li tvará moci práva jmení jakoto celek práv a právnické, a přechází na osobu jiné právem k tomu povoláné, t.j. na dědice (§ 547). Toto nastupování na případ smrti může být i dvojího spisobu budsi universalní succesi, budsi singulární succesi.

Universalní succese zahrnuje:

- a.) posloupnost dědičnou v násim slova smyslu (Erbfolge) (§ 532).
- b.) posloupnost statku v statky odum-
řelé či odumrt (Erbbegr. Successio in bona
vacantia) § 760.

Singulární succese zahrnuje v sobě
nejen succesi na základě odkazu
(legatu, Varmářství) § 535 ³⁾ nebo též i
případy succesi na základě rakona ^{n.r.}
§ 757. ³⁾ano i na základě odkazní smlouvy
(Varmářství-smlouvy) (§ 1255) i na adovitální
smlouvy.) - Dědictvím nenabíjá dědic
také jednotlivá práva jeho leho,
nýbrž nastupuje ve veskerá jeho prá-
va a veskeré jeho odkazy jakožto neroz-
lučný celek. - Z toho jde, že nestává
dědičné poslovnosti ani v celek,
anebo pakli jest tu více dědiců:
v poměrný podíl (pars quota) ↔ (pars quamta)
- § 532. Povolání dědice může zakládati
na poslední vůli, na rakoně nebo na
smlouvě dědické.-

Hereditas iacens.-

Pokud dědic dědictví neprijal resp.
nenabyl, nemá pronostalost vlastně
zádneho pána, jest tu v skutku
jméní neosobní, bez subjektu,

avšak vše práva slouší k pronostalosti
takového dědete tak, jakoby pána měla,
či tak jakoby pronostavitel ještě žil,
jinými slovy prohlásil se za právnickou
osobu. - § 547. Hereditas iacens zastoupena
pakli je dědickové při hlasili: dědici § 547,
pokud se ale dědickové nepři hlasili za-
stupují již toliko curator pronostalosti,
jejž pond k zádosti interessantii
zstanovuje. § 811. - Pokud takového
zástupce pronostalosti není, může
hereditas iacens práv nabíjat a pak
by podstoupiti jen protud, pokud k
tomu není potřeba činu (tak na př. §
hereditate iacente může dědic nabíjti
práva vlastnická: accessi, obohatiti činnost osob třetí, nebo
dělictem (occupaci ne, ~~třetí~~ ne tradici)).

Singulární succese.-

Nenastupuje-li povolany in universum
ins defuncti, nýbrž obdrží li j pronosta-
losti jen jednotlivé věci nebo jednotlivá

práva, aneb jinakou výhodou majetkovou pak není tří dědic, nýbrž vůbec singulární successor. - Rozdíl mezi dědiciem a mezi legatorem jest tedy qualitativní a nikoliv quantitativní, jak by se oble § 535 zdálo mohlo (nesprávno).

§§ 531-2 Dědic stane se jakožto universalní successor rázem vlastníkem všech věcí a práv pravitele všech, avšem i dluzníkem všech jeho dluhů. - Právo tože prováky své není obmezeno na určité osoby, jest tedy rázu absolutního. Legatái a jinaký singulární successor, nevstupují v kruh práv a zavazání zemřelého, není tedy práv z dluhů, pravitele všech a právo jeho jest toliko relativní, obmeňujíc se ^{na} osobou tím, které plnění legátu jest uloženo. - § 649. § 684. - Co se týče definice, definice dědinečného práva v §§ 531-532. ovšem v tom jest vadna, že neuvzatí je obsah nýbrž jícník dědického práva. -

Toliko majetková práva přečkáneji na dědice, nikoliv rodinu. Usak i některá majetková práva promíjejí

smrti pravitele a nepřečkáneji tedy na dědice, tak zejm. osobní služebnosti § 529, pak prokterý trestní a náklad žárem trestního pakli požádek nenabyl ještě moci právní. § 548. Obič. Z., § 389. tr. ^{číslo} - - , dále práva a povinnosti z mandátu § 1022, ze společnosti §§ 1206-7. a vůbec individualní práva. Ovšem ale přečkáneji na dědice: právnické nahrady škody. § 548. § 1337. - Odali dřízení na dědice přečkáni jest správné, pro náhled přisvědčující: Břfafa Hofman, ^{Panda} Nikolic

, proti: Panda, neboť dřízení není právem nýbrž faktem. - § 547. - Posloupnost dědinečná jest vůbec pro všechny osoby a ohledně všech statků, totiž t. j. t. m. obecná posloupnost, vymáhání fiktivní; co se týče určitých bud' osob a určitých statků, máme posud jichylky, tedy ^{rozdílnou} posloupnost; tak zemř. posloupnost po duchovních a podobně posloupnost ve fideikomisární státky. -

Successus obecna.
O podmínkách její.

Tyto jsou:

1.) smrt závistovitele.—

2.) povolení k dědici (Lvv. sp. p. delatio).—

3.) třeba, aby povolený závistovitele prečkal a byl sprisobilým děditi.—

4.) třeba přihlášení k dědici (fr. v. k. l. v. n. y.).

5.) odevzdání dědici (fin. v. m. n. y.).—

Ad. 1. § 336. — Tyž včinek má prohlášení na mrtveho § 278. O. Z., § 20 pat. p. p. '54. č. 208.

nikoliv ale slavnýslib chmuby, který přkládá jeholník. — § 182 pat. '54. — Teprovo po smrti jeholníka vyjednává se o proinstalost; k správi jméni stanovise curator.

Ad. 2. — Povolení pakladati se může dle rak. práva budší v dědičné smlouvě, budší v posledním poručení, budší zákone. — § 533. — Táto ad. římskou nemovitou partu testatus at. ob. i neuvaňává. — Naopak v § 534. mohou nejen různí dědici, neboť může jedouc a tým dědic z různých důvodů děditi, tak na pr. manžel, když tu není dědici děti, může třeba i děditi ab intestato (§ 758. — zák. d. d. d. smlouv. dědičné a i p. testamentu).

Pomír těchto tří důvodů povolacích, ačli podstatně si odpovídají jest následující:

Přednost náleží:

1.) dědici je smlouvý dědičné, neboť smlouva ta jest neodvolatelnou. — § 1254. § 126. pat. p. p. '54. — Kdežto testament vidy odvolati lze. — § 713. § 717. — Dřívější testament prusuje se pozdější smlouvou dědičnou, kdežto tato pozdější testamentem urušena být nemůže. — § 126 pat. p. p. '54. — Což týče oběm smlouv. § 1253. — (Kčista).

2.) pokud není tu platné smlouvý dědičné nastává poslužnost testamentární. — § 727.

3.) i když tu nebylo platného posledního poručení, nastává poslužnost zákona — § 727. § 126. pat. p. p. '54.

Ad. 3. — Potřebí jest, aby povolený závistovitele prečkal a byl sprisobilým děditi (m. b. v. p. j.). — § 536. § 538. — Zákon vytkl v § 538. pásoadu je „Když sprisobilým jest k nabývání práv, jest též sprisobilým děditi.“ — § 18. § 355. — Protož jsou sprisobilými rejmena:

a) osoby právnické, nikoliv ale hereditas iacens. — Obnov. lze nadace v posledním poručení zakládati. — § 84. pat. '54., do dekr. od září 17. c. 1006. R. h. — Duchovní korporace, o kterých pe § 539. prušuje jsou bez všechno obmezení sprisobile k dědici a nejm. věci nemovitých. čl. 6. zákl. z. z. n. '67. č. 142. — Smrtisairní zákony tomu odpovídají byly konkordátem z r. '55. změny. —

Dle § 22. Obč. z. nascituri, to tiz děti pročaté, ale narozené - tvo dle do d. od 29. 14. 5. c. 883. mohou se co fidejkomisáři substituti provo-
lávat i osoby jen v jasné smrti přistavitele vy
ani pročaty nebyly, pro kud se nepře kročuje
obmezení všeobecné § 612. - Katinné relativní
povinstalosti až do jejich narození našení
přak dle § 707 pákonným dědictvím (jakont o
fiduciářům), lež by byl přistavitelem jiné osoby provo-
láv. - Víc má se tedy tak, jako kdyby přistavitel
byl ustanovil fidejkomisáři - substituci ve
prospech nepročatých. Nesprisobilost k dědictvím
jest relativní neb absolutní.

Absolutní nesprisobilí jsou:

- 1.) Sběhové (§ 208 Tr. voj. z.),
- 2.) Reholníci, kteří slonili slavný slib chudoby § 538.
- 3.) Podanní církev států, v případě retrorse § 33. - Ohledně podanných nekterých církev států jest zvláštěmi pákony na základě smluv mezinárodních reciprocity v pří-
cincem dědičkého práva prohlášena, ohledně Německa, Anglie, Francie, Belgie, Holandska, Řecka, Portugalska, Itálie, Švýcarska, Ruska, Rumunska, Srbska, Švédská, Norveg-
ska, Severoamerických států, tureckých podanných.

(Warr. R. § 353). - Ohledně jiných rejm. Černé Hory potřebí jest předložiti reversy de observando reciprocum; rovněž smí se tvo. odchodné (Orbfur fr. býval) (gabela hereditaria) vybíratí od církev, kterí v Rakouském dědictví nabyla, jen v případě retrorse d. 4. zákl. z. c. 142. -

Relativní nesprisobilí jsou:

- 1.) osoby, které se dopustily trestit hodně nehodno- sti dle § 540. Obč. z. - Dle to hotové hledává se:
 - a.) zly úmysl (bößher Vorfall), nestaci tedy culpa.
 - b.) staci pochyby pokles (Umfrage).
 - c.) staci mornost, aby kolo dle Tr. z. byl stlhán arg. sl. "Korem" "Právě proto pomíjí promiléním" trestiti nehodnost. -

- 2.) obmezení svobody staci § 948, protokoly Obč. z.
e) při uránci při burzách musí tu ovšem být tendence přistavitele neprávitele k. (tu se jedná o novější pietu).

II) je obmání musilo se státí za jiva přistavi- tele § 540 / v sl. v [Krádež z povinstalosti?] Hopman a Pfaff → Unger.]

- 2.) při nehodnosti, kdož zjevení pravé poslední vile přistavitele povodně neb moci překazili dle § 542. - Sem náleží dle interpretace-extensivní bez pochyby i případ povolení poslední vile

(*Vnukového dílu*). Vinník musí ovšem náhradit pěčičku dle § 1295. – Potomci nevhodného § § 540, 542. nejsou z dědictví vyloučeni, pakli jejich parens zemřel před zástavitelem! arg. § 541 § 732. Ustanovení § 541 zajisté vztahovat slízno nejen k § 540. mýbrž i k § 542., jeližkož jest pouhou konsekvencí zásady v poslední větě § 732 vytknuté, neboť protomci dědici vlastního práva. § 732. 1. věta, § 770. – Ihostejno jest, že redaktori § 541 za výjimku po kládali, vycházejíce z nepravého pojmu reprezentance, neboť nikoliv mylný názor redaktori, mýbrž objektivní zájem o koně jest zdrojem práva ažo oné falešné teorie reprezentativního práva není v zákoně (na stížnosti) ani stopky. –

3) § 543., to tiz osoby, které se dopustily cirobožství, anebo přiznání krve a z toho prestného činu za živa zástavitele byly usvědčeny aneb k nim se byly před soudem přiznaly, jsou z dědictvího práva merisobou na základě testamentu vyloučeny. Obmezení týká se jedině dědičního dílu na základě testamentu. (Tákom neklade žádny důraz na *Vnukového dílu* a na *Vnukového dílu* a to vším právem)

Některí spisovatelé (na pr. Pfaff a Hofman) rozehnávají mezi nevhodností a nezpříhodnitelností. – Případy §§ 540 a 542. jsou prý případy nevhodnosti, ostatní nezpříhodnitelnosti. Jest ovšem pravda, že se v citovalých § § jedná o etického stanoviska o nevhodnost, a rákonzám užívá v § 540 slova (*Vnukového dílu*) avšak z právnického stanoviska nemáme důvodu činiti takového rozdílu, neboť výjimky nevhodnosti jsou úplně tytéž, jakž jsou výjimky nezpříhodnitelnosti všebec. – Namíti-li seže nevhodnost může se vyskytnouti před i po smrti, nezpříhodnost jen do smrti zástavitele; není to všemto správné, neboť na příkazky díluod nezpříhodnitelnosti může i po smrti zástavitele vložit. – Ostatek jest ten rozdíl jen rákun faktického, ne právnického. – Rozhodná doba, ollé které posuzuje se spříhodnost k dědictví je doba delace (*Vnukového dílu*), tudíž spravidla všebec doba smrti zástavitele, výjimkou doba pozděší, tak nejm. v případnosti výjimky - suspensionsi § 703. 6. z. – Jiný případ je successioni - delace. Spříhodnost ta trvati musí až do přijetí dědictví; slovo „až“ § 545 potom nepříčí, neboť znamená jen negaci platícího

např. řezech
sl. libu řezech

rvstavování (jinakého) práva římského. —
Zákonník uvádí méně plnivoody nespisov-
bilosti § 538.- a § 551. také vzdání se dědictví
(fr. *desistre*) zapsité nesprávně, neboť málo se
vžebec kdo učítého dědictví vzdát, předpokla-
dá se patrně výdy, že jest spisobilym, dědictví
to nabývat, ovšem jest ale ten který, jenž
učítého budoucího dědictví se vzdal, k práva
dědičkého vyloučen, a sice nejen on, ale i a
tře dle výslovného rvstavování § 551 jeho
potomci. — Rvstavování to zakládá se jednak
na mylné-theorii reprezentativní, jednak
na uváze, ovšem ne výdy správné, jenž
který (kdo se dědictví vzdal) na budoucí
dil dědičný již anticipando slávku obdr-
žel. — V jednom případě ovšem vzdání se, na
dědice nepisobi a to sice při fidejkomisech
§ 632. — Vzdání se dědictví, kteréž platně se státi
může jen smlouvou mezi zástavitelem a po-
voleným dědicem, má ovšem při dědičné
posloupnosti ab intestato, t. j. ale v příčině
dilu povinného, přichodu, avšak zádne-
ho významu nemá při ostatních dílu dědi-
delavých, neboť při testamentu nemá
zástavitel potřeby vzdání se povoleného dě-
dice,

jéto bne libovolně volvolati testament, při
dědičné smlouvě konečně smlouva toho
spisobu jest vlastně prušením dědičné
smlouvy. Smlouva o vzdání se není zádnou
formou vázána, což ovšem dle legi ferenda
jest nedivodné. — Smlouva tato jest protěj-
škem dědičné smlouvy, § 1249, kterou se dě-
dic povolává. — Oboji smlouva jeví se
jakozto species dědičné smlouvy v písim
slova smyslu, která dělí se na dědičně smlou-
vy affirmativní § 1249 a negativní § 551. —
Jednostranné vzdání se nemá vlivku. —
Sporno jest co jest předmětem smlouvy ma-
ší § 551. (praví se ovšem fr. *desistre*, avšak to jeat
nesprávné označení.) Předmětem jest delace bu-
doucího dědictví a sice vzdání se delace (Urr-
zistruf *diminutio*) podobně jakož při affirma-
tivní smlouvě dědičně přijmo se delace even-
tuální. — § 1249. — Předmětem dědičné smlouvy
není tedy ani dědičné právo (panující náhled) ani
pouha naděje (Pfaff a Hofman). || Vzdání se
práva dědičkého ab intestato zahrnuje v sobě
i vzdání se dilu povinného! § 767. || Smlouvu
tu nesmíme misiti s obligací smlouvu:
stet pactum de repudiatione hereditate,

kterouž činí plědic, s osobou třetí § 879. odst. 4.

Jiná též jest konečně povaha jednostranného soudního vydání se dědictví již připadlého, po smrti riistavitele, neboť to je vlastně prohlášení, že povolaný plědic nechce se přihlásiti, id est, že nechce splnit podmínky nabytí dědictví § 806.

Ad 4. Toto prohlášení jest neodvolatelné. — Ad 4.

Přihlášení se k dědictví (aditio hereditatis). — Třeba jest, aby dělat prohlásil se vřbec před soudem, že dědictví připadlé mu přijímá § 547. § 799. — Ad 5. Konečně třeba soudní odevzdání dědictví § 797, § 799, § 819. (finansování). — Až do odevzdání dědictví trvá hereditas iacens, práva dědickova jsou ještě v suspensu, dědic nemůže do té doby nakládat s pozůstatkostí o své jiné, on pokládá se jen za správce pozůstatků (Vorwurk), on nemůže tedy ve vlastním jméně ani žalovati, ani žalován být. — arg. § 797. § 810. O. Z. § 35. 145. pat. z. p. 254. — syp. (Linpregning a Sanitzing) na vlastné být finančn. q.) —

Takto zachová se tedy hereditas iacens dle rak. práva až do odevzdání pozůstatkostí. (Teiller, Kieppel, Wimivarter); tak také práxis (indikat. nej č. 85; nálež spr. s.); poněkud jinak Unger,

Pfaff. — Hofman, Stronhal, jentopásadu římskou v § 547. vyslovenou i dle rakouského práva za platnou uznávat chtějí, a právo dědickovo po dobu vyjevnávání pozůstatku pa jakési dominium dormiens prohlásí. — (o jakémto dominium však rákonecky nemluví). — Avšak, (firmanb dne 24. března 1879. Randa). — Unger sám uznává, že dědickové před odevzdáním nemohou být žalováni z dluhů pozůstatkovních, mýbři jen pozůstatkost, a Pfaff Hofman obmeňuje aspoň exekuci na pozůstatkost, uznávaje ovšem, že pozůstatkost až do odevzdání v mnohem v míru rovná se hereditati jacenti (já pravím v každém směru). —

O převodu delace. — § 536. § 537. — § 809. — (transmisio plationis).

Jest patrno, že dědictví přijaté přechází na dědice-delátory, byť by mu dědictví ještě nebylo odevzdáno, neboť právo dědickovo jest jenom časem do té doby solzeno. § 536. Jiná jest ale otázka, zdaž na dědice delátory přechází dědictví i když tento nemírel prve nete se byl přihlásil. —

Dle řím. práva jen výminkou se uznávají případy transmissione dotationis. - Dle § 537, § 809, přecházení dědictví deferovaní vůdly na dědice delátovci a sice event. pro parte. — Transmissio dědictví jest teoly pravidlem; toliko substituci transmissione delace pravidelně se vylučuje. § 809. — Právo z delace plynoucí bne nazvati nárokem dědicinu m. (frbrupfriif nebo fllbrnifliqim). — Slovo „frbrupfriif“ v § 537. jest nesprávne. — Přechod delace předpokláda dle § 537. vůbec, že dělat pristavitele přeikal. § 536. — Avšak pole možednu výjimku, totiž když testator testamentem povolal své plíté a toto zanechavši dolské descendenty, nemělo před testatorem. § 779, v té případnosti nastupují děti v právo přijímati delaci, předkoví svému svědčí. — Tomu výklaďu světci historický vývoj, tak i součinní práci. — Indikát č. 44. — Lépe měl by ovšem § 779. as takto: Nunquin vñf dñm Pflißtmil Cnpfrvñklnb odno souvisejším atd. — (Příklad: „Smíchovský fabrikant nechal testament a dcernu a syna. Syn chorobný, v Itálii před otcem zemřel.“).

Dle dívodu děláního rozumíme:

- posloupnost závětnou,
- posloupnost nezmluvy děličné,
- posloupnost zákonou. —

Ad. a) Pravidlem jest, že pristavitel o jméně svém volně na případ smrti poručovati smí. —

Výjimky máme:

1) Dětem, a nemili těchto, rodičům pristavitele vým využívají zákon t. v. dil provinij (Pflichtmil) jenž jim jásodným spôsobem polejmut býtí nemírné § 762, § 765, § 766 —

2) Prohlášení marnotratník, může toliko o polovici svého jméně poručovati, má-li zákoných dědiců. § 568. Nemá-li jich, může o celém svém jméně poručovati. — Nedobrě tvádí

zákon v § 568 případ tento mení dívody ne. Rímské právo spôsobilosti k poručování (Testumfähigkeit) bylo toho novorůzehna neboť tu jde jen o obmezení dispozicního práva. — notatm. je nespôsobilost

Poslední poručení jest bud testament bud kodicil. § 552, § 553.

A) Testament cizávět jest jednostranné a tudíž odvolutelné poručení mortis causa, kterýmž se dědic povolava. Za prízemí dědice pokládati bne jen povolání k celé pozůstatlosti, nebo poměrně její části (pars quota). —

B) Obsahuje-li ale poslední poručení nářízení o majetku jiného druhu, obvyčejně nářízení o singulární successi, aneb jisté výhody na jisté pozůstatlosti, nazývá se tu koolicilem a do většem (Wurmwürtspfiff). —

Obojí zahrnuje jás konník jinému, letit na křížku
~~či už v městě~~ - Ostatně ~~ne~~ dle na pojmenování
poslední vůle nebo povoleného. Proviněz ne-
stává tu mezi testamentem a kodicilem ale tak
práva žádnych požadili ani co do formálno-
sti, ani co do osobní správability rizikovitele
nebo povoleného. § 64 f. — K poručování testa-
mentem vyhledává se:

1.) správability rizikovitele k poručování. —

2.) správability ustanoveného dědice. —

3.) setření jistých formalností. —

a.) Správability k poručování ještě, pokud
vyložen není, jako: a) silem a bliži a choromysln-
cím v případech kde rozumu svého i plného
jsou. — § 566. — § 567. — Ohledně dlužanu silenosti
plusí ovšem rozumnovati, zda ten který byl za
sílence současně prohlášen žili nic. — Nebyl-li
prohlášen, musí ten kdo nedostatek takový
tordi, jej dokázati § 566.; byl-li ale prohlášen
rizikovitelsí silence, musí ten, kdo tordi,
že poručoval jas lucido intervallo. okolnost
tu prokázati — § 567. —

b.) nedospělí, kteří 14 roků nezdokonali § 569.,
nemohou poručovati ani jás správability
svých zakonných zástupců, ani tuto jinému, jas
poručení § 564. atožim právem. —

Vzletilci, kteří 14 rok dokonali, mohou jistně
před soudem nebo před notářem poslední
poručení činiti § 569. o. z., § 70. notářsk. Řádu z r. 171. (Ústavnootářský zákon
tu soud musí poručení do protokolu vepsat a být pro rok 155
začovatise dle § 569. Kdo však 18 rok dokonal, proto o. z. neprac-
má i plnou správability pávěti činiti o jakékoli nové Notariu).
formě. § 569. posl. věta. — (Příklad: Polya někdo v
16 roce učinil poručení a ve 20. roce, napsal pod ně:

„Předcházející stvořují, jest testament neplatný jak
nebylo „mklust.“ — Jen ratione pietatis, mohlo by být platn. —

c.) Reholníci, kteří složili slavný slib chudobě
jsou nesprávability. § 573; ovšem mohou ale
poslední poručení činiti:

*) v tří německého a maltezského rádu, s
povolením velmistra rádu, nikoliv ale takoví
členové této rádu, kteří vstupujíce v. konven-
ty, slavné sliby složili. — cís. nář. od 31 XII. 166. č. 4.
R. Z. ~

*) reholníci, kteří se slibu svého byli propuštěni a-
nebo jejichž rád, klášter, rehole, byl prušen. — do
dekr. od 17. VIII. 1835. č. 76 § 573. o. Z. ~

*) Reholníci, kteří jakožto faráři nebo kaplani
při saekularním farě ustanoveni jsou do dekr. od
21 IV. 1786 č. 542. olo dekr. z r. 1788. č. 939. ~

§ 2) Dle těchto nařízení a dle čl. 21. konkordátu neprokládá se řeholník za příslušníka svého rádu, jakmile dosáhl hodnosti biskupského a nebo výšší § 573. — Jesuíté a Redemptoristé jsou ovšem spisovateli porizovati, jesto neskláda jí slavné sliby, povněž tak jako duchovní světští. — § 573. — d. d. od g. I. '43. č. 670. —

(E) Katoličtí řeholníci vystoupili z církve.

④) Desertér o dle dne jíteku až do dne dodání, § 208. vojens. tr. p. avo i poslední porizení druhé sčinné jest neplatné. (opáčně Pfaff. Hofman. Unger). — Poslední porizení doložením desertera platnosti nenabyvá. (Linak tit.) § 576. — Kruisen jest § 574. O. Z. a sice trestní novellou od 15. XI. '67. č. 931. —

Ad 2. — Spisovatost ta týče se spisovatosti k dekretu

§ 545. — Ad 3. — § 577. — § 601. — Takon norma uye imperatione formu porizovaci. — Porizovati bude takto.

a) Rádné formy. § 578. —

b) Mimo rádné formy. § 597. —

Ad a - Tu lísíme:

I. Soukromé testamente a sice:

A) Pisemné. § 578. —

B) istní. § 585. —

II. Verejné testamente a sice:

A) Před souolem § 587. —

B) Před notářem § 70 a míst. notars. rádu z r. '71.

Před souolem i před notářem porizovati bude istně nebo písemně.

Rádné testamente. —

Soukromé testamente. — Písemné testamente § 578. —

Písemni bude porizovati budší ve formě testamente holographi a nebo allographi. —

Testamentum holographum. — Platné jest poslední porizení přistavitelem vlastnoručně psané a podepsané. § 578. — Stojí i podpis jména rodového. Připojení dátka potřeba není, ovšem jest to rádno. § 713. — Rovněž nemí potřeba připojení pečeti a chodtejna jest latka, na kteréž se píše. — Jazyk jest úplně chodtejny, vyjíma je hebrejský jazyk k. do dekret. u § 580. — (Pruské právo testamentum holographum neužívá). [Což když testament psán částečně přistavitelem částečně někym jiným? Tu testament jest neplatný, lečže v tom což přistavitel sam napsal bylo nejdůležitější ustanovení obz. projeven jen úmyslem a v tom co jiný kdo psal jen doložky.] [Stojí forma slopis: Aho] — [Jeli plným testament stenograficky? Pfaff. Hofman. — Taaký z. pokl. test. k. a. neplatný Unger proti. Randa pro.] — Sporna jest otázka, potřeba li při testamentech setrúti § 115 soudního rádu, pakli nim řívní, že testament prokládá se z více archivů:

formu singulární, Pfaff.

k platnosti posledního poručení nemí toho
třeba § 601, finr. ^{t.j. v. č. 7. a} Dispositivní charakter
posledního poručení; ostatek nebuď praktické
diference mezi oběma náhledy, žežto
sankce § 115. pama sebou se rozumí. - nál. 793.
s. b. nál. s. —

Testamentum allographum. § 579. - Jeli poručení od riistavitele jen podepsáno, musí riistavitel spis třem svědkům, z nichž nejméně dvou současně přítomni byti musejí, vyslovne nebo mluky co poslednímu poručení potvrditi (Baffartigni) a tito svědci pak mají se na listině samé od riistavitele již podepsané, s dodatkem „co svědkové poslední vůle“ podepsati. —

Třeba teoly ovšem aby svědci k dosvědčení poslední vůle byli vyzváni. (testes rogati). — Svědek jako svědkové poslední vůle, proti z pravolla nezádá. nál. 209 f. 4148. 7546. atd. Obsah spisu nemusí svědek znáti. § 579, ovšem ale riistavitel. — analogie § 581. (Podle čechu notarie učiní ustní testament a notář německým jazykem mu jez např. a čech nezná - li toho jazyka, jest testament neplatný.) (Testament podepsati nemusí riistavitel tímve v přítomnosti svědků). — Protož dovoluje zákon aby jména svá napsal třeba zevnitř listiny, nikoliv ale na obalu. — § 579.

Třetí svědek může třeba i ponději náležitým spisobem podepsati. § 579. (Svědek analfabeta nestaci). — (c. 12061). — (Rukou věsti si dát dovoleno) — (riistavitel nemůže mluvit, na dotaz, pdali to jeho testament, když: Platný. — Pfaff. Hofman § 504. neplatný.) — (Ku stvazeni (Linfaltigung) § 579. oproti svědkům stačí, když je písť při svědčení k dotaci osobě jine. — nál. c. 13027. ano stačí i když vám hla- vor (Rogfmücki). — c. 478. 502. 13027. 7901. proti, 982. Otázka tato sporna. — § 564. a § 565. avšak na ten případ se nehodi. Ten, koloz jen písť poslední vůli, nemusí miti vlastnosti svědkova testa- mentárního. § 581. — Dle toho mohou ovšem i řeňské i řeholníci písť poslední vůli (§ 591.) Svorský dekret 4. IX. 1771. (k § 581) urušen mluky. — Dr. d. ro. V. 1785. též. Ony zakázaly duchovním písť testament, byly však oba za- jisté O. Z. urušeny. — (contra jedinny Ellinger). — Nemí-li nebo nemůže-li riistavitel písť, třeba kromě formalit uvedených, aby týž připojil znamení ruky (Handzeichen) v přítomnosti všech tří svědků § 581. — Připojení jména riistavitele a svědků jest opatrností ráko- nem poštěnovou. — § 581. Podpis hebrejským písmem rovná se znamení ruky. —

Neumí-li nebo nemůže-li riistavitele čísti, po
třeba jest, aby mimo obvyčejné náležitosti
testator dal přečísti poslední poručení
jedním svědkem v přítomnosti dvou
ostatních svědků, kteří v obsahu aspoň
tak nahledli, že otocího kontrolovali
mohli. — § 581. — Has. b. 968. — (A. dal napsat poručení
své a v přítomnosti 3 svědků jedním přečísti; ostatní
nahledli do něho, a mohli kontrolovat. Je platný?)
Ano. — „Dnu Jufolt Ningapfum“ neznamena, že poručení
sami před tím přečistí musí. — (Tak má slepý poručník
Totéž nejm. žádati ohlivo, když testator jest
slepým. arg. princip. § 581. — Neumí-li testator
ani psáti ani čísti: spojí se obojí forma.
(§ 580. a § 581. — (Tak ohledně hluchoněmých) ti
jenž čist a psát neumí, musí ovšem jen
ti forem §§ 580 a 581.) (Vnějším neznamená, že
vyprojeviti obsah poslední vile). —
Testamentum mysticum § 582. —

Vstní testamenty. §§ 584-586.

Třeba jest aby riistavitele před třemi svědky, kteří současné přítomni být i musí
a riistavitele viděti musí vili svou sán

vistní a prozumitelně pronesl. § 585. —
Třeba není, aby svědci riistavitele osobně
znali, stačí, že ~~testament~~ identitu testa-
tora stvrditi mohou. — § 585. — Zákon radí
svědkům, aby poslední vili si pojmeno-
vali. — § 585. — testamentum minuprativum
in scripturam redactum. — Testator musí
poslední vili sám prohlásiti a nestačí
tedy, aby na pr. k přečtenímu návrhu
posledního poručení toliko přisvědčil.
arg. § 505. § 585. — Dovrží-li se soud po smrti
testatora, že tyž učinil vistní poslední
poručení, musí ač nemílitu spis, dle
všech tří svědků podepsaného, testamentar-
ní svědky ~~et officio~~ vyslechnouti, avšak
pod přísahou jen tehdy, když by některý
interessent za to žádal. — § 62. — § 67. pat. pr. 54. —
Dle § 586 vyhledává se k průvodci (důkazu)
posledního poručení prísevna srovnalá
výpověď všech tří svědků, resp. aspon dvou
svědků testamentárních. — § 722. — Svedectví
jiných svědků neplatí. — § 586. —

Verejné testamenty. —
A. Soudní testamenty. — §§ 587-590. —

Soudní testament jest budší:

a) písemní (testamentum apudacta conditum).
§ 58 f.; testator musí testament od něho vlastnoručně podepsaný, zapečetěný nebo otevřený, osobně odevzdát. — Na náležitost vlastnoručního osobního prohlisu musí jej soud uznat. — Venná li soud testatora osobně, musí se totožnost jeho dvěma svědky totožnosti dokázati. — Obsah, však ne musí soud znáti. — Další chování se soud naznačuje § 58 f. —

b) pístní (testamentum apudacta conditum)
§ 588. rištavitel provedl svého svou pístní předpondem, který již olo protokolu zapiše, zapečeti, jménem rištavitele opatrí a uschová. Podpisu rištavitele tu nevyhnutelně třeba není. — § 193. instrukce soud. z p. 153. — § 588. O. Z. Kompetentním jest Krajský soud, jemuž pravomocnost v tom kterém okresu náleží. — § 92, jurisdiční normy. Soud skládejz se z jednoho soudce, jemuž pravomocnost v okresu přísluší a jiné osoby soudní pod přísahu vrátí. — Místo této poslední osoby nahraditi mohou dva obyčejní svědkové.

§ 589, v případě pilné potřeby může se soudní testament i v soukromém obydlí testatora činiti § 590. — Ustní testament nestane se proto písemným, že o něm protokol byl zapsán. —

B) Notářské testamenty. Not R. §§ 67-70-75.
Spisové jich. — Přízemí takové deje se: ^{z r. 71-75.}

1) ve formě notářského aktu, při činné řetězti dlužno všech obvyklých formalností, které v § 52-§ 69. výběr ohledně notářských actů jsou přečerpány a mimo to i předpisů O. Z. v příčině testamentu § 67. Not R. Notář a oba svědci actu, mohou být i zároveň svědky posledního pojmenování. — Místo těchto dvou svědků nahraditi může i druhý notář. — § 67. Not R. Hlavní rozdíl formalit jest, že musí podepsati po svědci poslední výle. — § 577. z p. 153. —

2) Avisak i bez formy notářského aktu, bne dle § 70 v. R. ^{§ 52-§ 69.}

protokolárně před notářem a dvěma svědky, resp. před dvěma notáry, písemně nebo ústně sporizovati, tak jako před soudem, a stýměním, ac i petří-li se všeobecných předpisů o urolování notáři § 81-§ 51. Not R., zároveň O. Z. §§ 569-587 — v příčině soudních testamentů. —

§ 70. Not. Ř. - Před notářem buďto i dle § 70. povízovati budší vistně dle analogie § 588.
(testamentum apud acta notarii). - budší písemně dle analogie § 587. (testamentum notario oblotum). - Dle § 70. musí se vždy podepsati proto kol. - Je-li porizující slepý, hluchý, němy, hluchoněmy, musí notář sestrčit svélastním nápisem. §§ 59.-61. Not. Ř. - Jinak ksaft, nemá povahy listiny veřejné. § 72. - Připomenou ti dlužno, že při notářském aktu nejsou (ne) spisobily mísvedky: personal kancelářský nebo sluzební notářův. - § 57. N. R. - Notář může jenom v okresu oborového soudu první instance pro který ustanoven jest veřejně listiny spisovati. - § 31. N. R. - Nemá-li poslední poručení před notářem následně opatřeno všemi náležitostmi aktu notářského, nemůže moc ksaftu veřejného, může ale platiti jako soukromý testament, ač jsou-li tu všecky náležitosti soukromého testamenu to platí nez § 66. - a § 72. Not. Ř. - Tak prvé také výslovně § 4. starého Not. Ř. (z r. 1955). - (např. kdy by notář před složením přísahy své před vrazil akt notářský). - (např. když notář mino okres krajského soudu svého predsebere akt notářský)

O společných testamezech. § 583. - § 1248. - (Gemeinklausur Testament.) simultanea ot. Múffalpiting resp. Toliku manželům (i nastávajícím) dovoluje zákon učiniti společný testament, v jediném souvislém aktu, v kterémž budší sebe na výjim /vzájemné testamente/ mufpalpiting mutua t. Informanta), aneb osoby jiné k dědictví povolati mohou. § 1248. Společným jest ksaft jen tehdy, když poručení koná se jedním a týma aktom, resp. spisem (Urtipps); & jinak ovšem, když samostatná poručení jsou toliko na jednom a témě archu papíru. - Společný ksaft nemá potřeby formy notářského aktu, mybřížen obvyklých testamentárních forem, vždyť tu není žádoucí smlouva (pactum) a testament takový může se libovolně odvoluti. - § 1248. - min. nar. Společný testament může se křiditi ve všech formách testamentárních, vyjímaje jediné formu § 585. (listního soukromého testamentu).

O spisobilosti svědků testamentárních. - § 591. - § 596. - Spisobilost tato posuvuje se vyhradně dle o. k. (nedle soudu. Rámeček) nebot jest po svědectví slavné, obrádní (Dolamnitolo) a contrario pruvodní (Dannis). - Dívody absolutní ne-spisobilosti.

uvádí § 591.-§ 592., relativní: §§ 594.-595.-, prušenje § 593. ovšem však v § 592. ještě všem uvedeném. Tedy Novák 15. II. '67. c. 131. Spůsobilost poruly na se poliko na 10. let, nebo na dobu krátší § 595. Ustanovení toho ještě jedná o bývalém hledě § 594. neboť jedná se pouze o qualifikaci písáře jakožto svědka, jednak ještě také nedostatečným, jenž při allografických testamentech potřebuje, aby zástavitele nebo svědku poslední poružení přesetli (jak např. dle § 579.), protož též judekat c. 55. dobre soudí, že není třeba, aby testator obsah složeného poružení svedkům jistně oznamoval nebo potvrdil, stačí podpis jejich. (Jinak Pfaff. Hofman. opravají se slova „v rukou zámlivého vyplatit.“ avšak zakon praví: „in domum novum ducere“ § 3). - (Ovšem nároval tento Zeillerovým: Cínduruklo pro Chlubový). - To platí o spůsobilosti svědků, platí též o spůsobilosti soudce, notáře. - Nesetření podstatných formálností, o. z. přeletešaných, mož za následek, neplatnost kisaftr. § 601.; pouhá vysvětlení poslední vůle nemaji ovšem potřební formálností testamentárních. § 582. c. 6846. - Jen neplatný testam musí ostatek soudce dle § 61. pat. pojavit zástavitele, ovšem neomíjet jejjí základ posle dneho poružení přijati. —

Platným jest poslední poružení tehdy, když nejsou sice splněny náležitosti právě formy které zástavitele předkem uřítil, ovšem ale náležitosti jiné formy testamentární, na pr. jistní při testamentu allographum. arg. (dv. dikt. od 14. II. '46. c. 953.) § 1250. O. Z., § 4. star. Tento dikt. jest dle V. R. pp. 35. Proten náhled též stálá praxe c. 2322. jisté mnoho obecných 2734. 4025. 4823. 7079. 8184. - proti nář. c. 1600. (Pfaff. Hofman proti Vanger). —

Mimořádné testamenty:

- a) Testament mezi plavbou učiněný § 597. —
- b) testament v časnakazlivé nemoci učiněný . —

(pestis tempore) § 597. - Stačí tu dvá svědci a gaudi. Sporno: kda též, kde? Lékařské ježich jest rozšířena (zejm. na reh. kníž. říšské) moe v nemoci nebo v nemoci jsou naka mládečce od 14. let). — Vyjádřené tyto kisaftry pozbyvají co znamená „mezi plavbou“ (stáx. interpret.) ji platnosti uplynutím 6 měsíců po skončení epidemie. — § 599. (slov. „od“ misznamenat. i mistnost.) c) Kisaftry osob, kteří v kontumacích jistavech onemocněly, nemají třeba všechny formy. — § 71. kontumac. rádu zr. 37. Stačí důkaz dle současn. rádu. d) testamenty vojenské, dle služebného reglementu r. f. 3. I. dle d. f. 19. / 20. stačí při aktivních vojinech kombatantech, svědectví dvou svědků, kteří v čas polní výpravy nemusí být současně přítomni. Těží reh. kníž. osoby jso spisobivé misvědky. Těží výhody používat i mnoho mbaťant.

Platnost testamentu povíží po 6 měsících.
S časopole kterého řídí se platnost kisafu jest
slova přízvěti jeho. § 575. § 576. Výjimka platí u deserterů.

Obsah testamentu. - §§ 553.

Podstatným obsahem kisafu jest: povolání dědici
§§ 553. 564. - Slova, kterými se dědic povolává jsou cho-
stejna. (O t. nemá hereditatem in rem certam!) Dědice musí
řištavitelem sám ustanoviti a nemůže jmenováni
jeho někomu jinému řištaviti. - §§ 564. 582. (test. mystum
Závět musí nejm. obsahovati:

1) pravou a výřítou viliž řištavitelovi § 565. -
(na př. "In my formulibus isti sum frater noster", byl jen jeden dan dost. v
č. 1143, ob. č. 1. "delegi brucijus, dū min Imperium, dūm et signum
et undibz vobis pater." pravil muž křeně své, která chtěla, aby učinil
záčtní testament aby byl tu již z pravidly; důvody mises
cordiae primely sond k využití přiznivém). -

(A nech obdržím/movitě, B, nemovitě veci) § 726. - Poslední
porízení nesmí se zakládati v podstatném om-
slu § 868, a jin jest dle § 570 vztahuje li se k osobě
obdarovaného a neb k podílu, kterýmž řištavite
řištaviti chtěl. - Nepravé pojmenování
neskočí § 571. (O myl v motivech (pohnutkách)
(Lustných vůnd), nemá vlivu na platnost testa-
mentu,

leč by se dokázalo, že vše řištavitelova za-
kládá se výhradně na tomto nepravém mo-
tivu § 572. - (na př. ustanovim tři děd, poněmž zachránil život, - vš. ukázal se, že to byl
neplat).

2.) Poslední porízení nesmí se zakládati
ani v násili (vis absoluta). § 565, ani po báru
dívodně (metus vis compulsa). § 565. a contrario § 870. 3.) Posl. por. ne
4.) Je-li povoláno více dědici, nastává dilecta se zaklad. v podvo-
dědici, jež posuvovati dílu (dle § 554. 559. - jinak je neplat;
které zakládají, se vesměs na domělé viliž podvodu se dopuště-
řištavitelové. - § 558. § 683. Doménky tyto při-
pouštějí, vesměs dílka zpěť pravidl vile řištav-
itelova byla jiná. Díležitá jest nejm. domén-
ka § 554. odst. 2 a § 559. Sporní jest, předpoklá-
dá-li § 559, že jsou toliko příbuzní ustanoveni. -
(Unger - Pfaff. Hofman, Randa).

5.) Dle dv. diktu. od 17. II. '12. č. 1006 jest porízení plat-
ním, kterým řištavitel jmenoval svoji dílu
za dědice. (Takové testamente vyskytovaly se a vyskytuji
v Alpských krajích). - Tu přidělí se $\frac{2}{3}$ pro řištalostí
mistrinu řištavu pro chmole a $\frac{1}{3}$ příjole
na mše sv. (Obyvatelstvo v Alpách jest výhradně katolické).
Tolik platí když řištavitel odkázal své jménu
kuposé své díle. (z m. Rantky finuř Tmala.)

Bylo-li dědici nebo dílka řištaveny chudým (dnu Obraum),
commeti dlužno, řištav prochudé (Obraum insp. huk) posledního bydlisté
řištavitele § 559, d. Plat. od 16. 2. '16. č. 964-

Accrescence.-

Sou-li všichni spědičové bez určení dílu aneb jsou-li vůbec rovným dílem k dědictví povoláni; jest vlastně oll proe sumtivní vůle riistaviteley každý dědic ke celé pořistalosti povolana jen stejným nárokem svých spoluředicí co do objemu práva obmezen. Odpadne-li tedy zeolen z těchto spoluředicí, budší ře nechtěl, bud ře nemohl dědit, mne ono obmezen' a díl takto upravodlněný pribývá ipso inre, rozumí se i s bremeny svými § 563, ostatním spoluředicím, aniz by setu o nabytí nového práva mluviti mohlo. - Portio non accrescit. (lépe neí accrescit). Bez prostrední toto pribytí mve se accrescencí a konsequensi tuto uručova zákon v§ 560.-563. Podmínkou accrescence je, aby spoluředicové byli bez vyznačení určitého dílu nebo všeobecným výrazem rovným dílem povoláni, jinak připa dne upravodlněný díl zákonním dědici. Dědici, jenž k určitému dílu byl povolán právo accrescence nikdy nepřisluší § 562. Sodatíslisí, že accrescence vylučuje transmissi § 537, a tronon substituci § 809. —

Jelikož podíl upravodlněný pribývá ipso inre není tedy potřeba ani povlásního přihlašení (aditio), aniz připomouti se specialní vzdálení se. Právo accrescence jeví príčinost svou i při posloupnosti ab intestato. art. §§ 730.-732. De nichzí vzdálenější parentela teprva tehdy nastupí, když v blízší parentele, nemíspisobylých dědiců

Krušení testamentu. -§ 713.-§ 724.-

Poslední porušení rysi se:

- A) vůli riistavitelovou, t.j. ovololáním —
B) budší z jiných príčin. —

Ad A. Testament je porušení odvoleatelné. To platí též o v rájemních testamentech, při kterých ostatek z odvolání jedné strany nelze souditi, že i druhá strana odvola (jinak dle obecn. zákona § 1248, leč by manželé výslovně opaktoho byli ustavovili (testamentum co respectuum reciprocum). — Odvoluti bne testament dle § 717. budší:

- 1) výslovne, budší
2) mlčky, totiz:
a) významem nového testamentu a
b) zmářením spisu. —

arg. konklausio logická. § 721. - Používaly ale z několika exemplářů stejně přejících byl jeden zmíněn; nelze z toho dovozovatí pružení testamentu. § 721. Rozumí se p. § 717 a § 721. předpokládají, že zmářeno neb přeskrtání stalo se přimyslně, aby pořízení bylo pruženo. § 803. Pořízení nepozbyvá tedy platnosti, pokud zmářeno bylo jen o mém nebo ve stavu neprávnosti a nebo náhodou a nebo když se spis ztratil. - Dle § 722. musí ale ten, kdož tvrdí, že poslední pořízení nebylo v myšlenku zmářeno, okolnost tuto dokázati dle předpisu soudního řádu, na př. dveřma svědky čenskými; avšak obsah posledního pořízení zmářeného nebo ztraceného lze dokázati jen tak, jak ústní poslední pořízení, totiz přísavným svědectvím těch kterých tri testamentárnich resp. aspo-dovu testamentárních svědků. - § 722-586.
Obsah přetrženého, ale čitelného pořízení takto prokázati netřeba. Utráta holografu tého testamentu jest tedy nenahraditelná. Incilli testator povídají písenný testament, dřív (kontrapositionem invia) tého písenného hopenedotknuto, očivne toto § 723. (Cna hoto § jest zajisté neplatná.)

Ad B. - Testament musí se mít:
a) výjimkou § 575. povídají desercí testátora. § 208. Voj. tr. p. Na jiné případy se ustanovení toto nevztahuje.
b) obdrželi bezdětný testator nepomíneného descendenta, na nějž v právě nepamatoval. - § 778. (T. irritum).
c) privilegované testamenty pozbyvají platnosti uplynutím 6 měsíců. § 599-§ 600.
Záloba o neplatnost testamentu.
Neplatnost pravého testamentu, jenž pro nedostatek formy, nebo spisobilosti, nebo obsahu, jest vadním, musí zkrámený interessent zejm. zakonný dědic prokázati žalobou. (Družství kružn.) - Nedostatek formy může být latentní (tzn. jen v očekávání).
Promlčením žaloby té nabývá neplatnosti (ustanovení staro-testamentu platnosti. § 148), což jest výjimkou ze českého práva.
Kou je zásady § 576. - To jest zbytek staro-českého odpornu, jenž podat se musí proti testamentu do kněh zapsaným. (Ustanovení to nemusí být důvodné, jesto mym testamentu se mít).
Záloba podat se musí na dědice, jenž je písují).
neplatného testamentu se přihlásil a promlčí je ve třech letech ode dne přihlášky. § 148. -

Tento § nevztahuje se patrně na ten případ, když popírá se pravost testamentu. Ta žaloba promlňuje se teprve 30. letech. JUDIKAT. c. 29-67.

univerzitní
Fest. substitutum

Oberičinnosti testamentu.

Testament mine se samicinkem, vypadnou-li dědicové v něm povolani. § 26.
Budsi jen dědictví držeti nemohou např. pro nezpůsobilost, nebože předem všechno budsi jen dědictví přijmouti nechť je. § 805. V této případnosti vypadne dědictví, dědici mimo zákonným, kteří ale všechna ustanovení testamentární nejm. vložky, splnití musejí. § 26. - § 27. -
Liberální ustanovení, jest, když neobdrží a. Nechť je-li nebo nemohou-li ani zákonní zákonní povlastnost dědicové dědictví přijmouti, spadá do stanoucí legatarii. Ono na legatáře oble poměru ceny legátu dostanou ji legatarii. Tepřve když by i tito dědictví nechťel stárnout se dědictví bonum vacans (člen 2) § 26. (§ ten poněkud jinac sepsán) nesplněno jest jen jeden případ, což když nemohou přijati? nesplněno má zde sice smysl, Slovo „nesplněno“ jest pojistě příliš jinaké dle přejmeněho smyslu zákonodárcova, který chtěl říci:

„vrátil mu vrůč fin svých dín fr býfot.“ - Unger, Pfaff - Hofmann obč. Opacini Stüberach. - Vástaně-li týž případ při kodicili ab intestato, jest sporné, má-li předpis § 720. přiichod tu cíli nic. (Randa. Nikolov. - Pfaff. analogie Hofmann. Ano.)

Substituce. §§ 604.

O. Z. lisi 2 formy:

1) substituci obecnou a

2) substituci fidejkomisární.

A d 1. - Substituce jest vulgární, když poručovatel ustanovil, že dědictví, když by je prve jmenovaný dědic (institut) neobdrží, jinému (substituti) poddělici (titulnemu) připadnouti má. § 604. - Ráda substituti jest neobmezená! - Případy pro které substituce se použije, záleží budsi v tom, že:

1) institut dědiciem býtí nemůže, např. jsa nespisobily nepo nepříčká uřízavitele; nebože:

2) dědiciem býtí nechce. - (§ 605).

Položí-li uřízavitel jeden případ jest druhý vyloučen. § 605. Protičíkat není vyloučen.

Substituci platí tyto zásady:

1) Brémena na instituta vložená, nejm. vlkany,

příkazy, vztahují se též na prodejci, leč by opačná vůle byla patrná. § 606.-

To neplatí o výminkách. § 702.-

2) Substitutus substituto est etiam substitutus instituto. - Tedy plynese z § 604: a) o doménlivé vůle rišťavitelovy. -

3) Substitutio reciproca, vykládá se tím že sobem, jde podíly instituce, vztahuje se též na substituci. § 607.-

4) Substitutice vylucuje transmissi. § 809.-

Substitutice obecná poníží, když institut přijal. § 608, anebo když vsichni substituti odpadli budší jde nemohou ani bořit nechť dědit; substitutice neponíží ale předemním instituta nebo některého předchůdce. Vykládaci pravidlo in favorem libertatis obsahuje § 614, mimo též § 615.-

Ad 2 - § 608. - Fideikomisární substituce ještě poslední pořízení, kterýmž rišťavice naznačuje, že použitost práve jmenovanému dědici (fideiciárovi) rišťaveno a jim

(jmenovanému poddědici) nabyla, po jeho smrti nebo po určitém (fideikomisároví) případě nebo v jiném určitém případě.

608. - Tato substituce zahrnuje v sobě množství substituci obecnou. - § 608.-

1) Výjimka z pravidla: Semel heres semper heres. /) Rokous
Néprávo odstranilo formalismus římský.) -

Fideikomisární substituce předpokláda, jde fiduciár, dědictví nabyl. (slovo „nir“ jest negace substituce pupilární). - § 609, § 774. Z porovnání § 609 a § 774. plynne jde rodice, platem svým jen ohledně toho jména prodejce přidat možnost, žež jim dobrovolně zanechal, nikdy ohledně dílu povinného. (restriktivní interpretace). Indikát c. 8.-

§ 609. - Obsahuje patrně též negaci římské pupilárnosti a quasi pupilárnosti substituce org. d. „nir.“ -

Ráda fideikomisárních substitutů není neobmezená! / Substituti ti nemusí býtí příbuzní rišťavitelový. Z důvodu hospodářských obmezuje se ráda substitutů, at jsou příbuzní cíli, nic. v. §§ 611-612. O t. tokto: Sluší rozerrávati, byli-li plébicové fideikomisární v čast testamentu jiz na jiné cíli, nic. § 612 sl. Známo např.

a) Byli-li v tom čase jiz na jiné: jest ráda substitutu neobmezená.

b) v oprávném případě jest ráda substitutů obmezena a sice:

a) při nemovitých věcech na první stupně t.j. na jediného substituta - § 612. -

b) při movitých věcech na druhý stupen
t.j. na plva substituty, také fideikomis
tj. na rukou prvního, tu (β) z rukou
toto rozdělování. při α) z rukou prvního, tu (β) z rukou
druhého poddědice fomizi, resp. konso-
ledislost. Při obě liduje se v úplní vlastnictví. - § 612. —

Přitom počítají se jen ti substituti, kteří
dosílí dřízení pozůstalosti. - § 612. — Rozdělování

meri movitostmi a nemovitostmi misi jednotou
myslénku pro dle dědického (o event. s dluhy dle

V na pøeddědice a toho, že-
če rukou se vlast. konso-
liduje.

analogie § 726. poměrně musí se rozdělit).

Povolání nepočatých osob ještě po kloidal
peřá fideikomisářní substituci, kterouž
ovšem podrobena jest obmezením § 612.

Ta instituty proklaďají se tu dle dlo. dka
od 30.IV. 1945 č. 888 zákonné dědičné, jinž

by jinak dědictví připadnouti mělo.

Ohledně nasitosti platí ovšem § 22 O. Z. dle
něhož není tedy žádne substituce.

Fiduciář a fideikomisář jsou provizorij
dědici § 608. - § 121. patent. — Oba musi se

k dědictví přihlásiti a sice k pozůstalosti
pozůstajícího zástavitele. § 121. dle 174. p. — Nejsou

substituti ještě na žádnu vlastnovise za ne-
kurator, § 77. odst. 3., jinž se dle analogie § 131.
pat. 154. (o dědickách s neznámým pologtem) k dědictvi

přihlásiti má jménem jejich, neboť pozů-
stalost musí se vyjevdávat, a pøejednáním
musí se olevrátáním dědictví dle § 174. z.
počítati. Aktivní a passivní postupují
pozůstalost instituti a substituti (nejm.
pokud jde o substanci). — nol. nejv. s.c. 8171. —

Předkem nastupuje v pozůstalost fiduciář,
on stane se tedy obvykle vlastníkem věci
pozůstalostních, ještě však dědictví v
jistém případě (např. posmrti) fideikomisá-
řovi postoupiti má, (restituce fideikomisu)
nesmí dědictvím, volně nakládati. — On je
tolik obmezeným vlastníkem pozůstalosti,
jehož práva rovnají se dle § 613 (ovšem ne
cela správně) pravidlem usupruktuáře §§ 509. - 510. —
(Jakýsi odpov: zákon praví, že jest vlastníkem až mě
práva usupruktuáře). — Co se týče pokladu, na-
leží jenž ale jakožto vlastníkovi pozemků
polovice pokladu, v obmezené vlastnictví. § 399.

(Anger: neobmezené vlastnictví). — Podobně nabývá
fiduciář vlastnictví výhry losu, kterouž
výhra ovšem svým časem poddělicovi
postoupiti musí. Pro obmezenost pravidla
fiduciáře a následkem povinnosti jeho k
restituci, navrhuje § 92 pat. pr. 184, že se v

případě fidejkomisární substituce.
vály ex officio inventura přičí a odkaz
výkond.: Pro obhájení práv substitutu
(inventuram) navrhuje § 158 pat. řeče oba
jeni fidejkomisu fiduciára při ne-
mocitých věcech a knihovních pravotech
do veřejných knick zapasati má a mě
fiduciář v příčině nemocitých věcí,

hotových peněz, a nepojistěných kapu-
tálů, za cenu jejich pupilární jistoty
dáti má § 230. o. z. Sporna jest otázka,
zeli fidejkomisární substituce, na pří-
pad smrti pánem, bez výmínečným
povoláním substitutu nebo výmíneč-
ným id est závislým na výmince te-
ne substitut fiduciáře přeiká. - Předkem
jest tu questio facti. - U pochybnosti ro-
zuměti tu jest bez výmínečné povolání
jež jen časem jest obmezeno. Tomu svěd-
čí § 174. pat. z. n. 254, dle něhož v odevzdanou
listině musí se závazek fidejkomisáři
(restituční) vytknouti a jmenovati pok-
možno i substitut. - (Při výmínečném po-
láni nebylo by takové jmenování připustným).
Po smrti fiduciára netřeba nového výjednacího
činu povolnosti, . — 46. —

leč by tu bylo povolání navýmínečnávisle! —

Význam fidejkomisu. —

Substituce fidejkomisární navýmínečnávisle posledním pořízením (a mezi manuely i sledujícími změnou). — a sice budší: a) výslovně
budší b) mlíky. — Mlíky navýmínečnávisle obvyk. k prospěchu zákonného dědici fiduciáře tím, že jemu pořizovatel zakáže aby o pozůstalosti pořizoval § 610. (zákaz mizení společně s tímto učinem nemá)! — Ostatně počítá se dle § 8. 707.-708. — Paralelně výmínečné nebo časem obmezené (odčasné) povolání dědice, pak extempore=odčasné povolání osob, jež v čas smrti pořizovitele ex die, ab die=odčasné jesti ani počaty nebyly; za fidejkomisární substituci, při které se zákonné dědiciové, jeví jako fiduciáři. — § 707.-708. — § 158 pat. o. z. dku. ool. 30. VII. '45. d. 888. — (Jinak když nosituri jsou povoláni, neboť nositurus pro nato habetur § 20, oni nastoupí ihned). — Vastane-li případ substituce, musí se povolost fidejkomisáři vydati. — Drážka quartae Falcioliae dle rak. práva mista nemá. (všim prošen) Pořizovost přechází tu ipso iure na fidejkomisáře,

jenž pro odevzdání listiny návazen
ještě a jemuž přísluší hereditotis pre-
titio utilis. - Nemohlo by se návazení,
fideikomisára státi v rámci jeho voláním
substituta, budí odevzdání listina
v čas restituce v tomto směru doplněno.
Před provodem pověstalosti na fideiko-
misára, nelze na právo jeho sc. substitu-
ta, exekuci vésti, nál. 3376. aniž má sub-
stitut či nápadník projevit právo, vinsti-
pati veči fiduciárem bez právně uznávané.

Krušení fideikomisu.

§ 615
Substituce fideikomisní pomíjí:

1) když z povolených pro dledečí nikolik
již nebyvá § 615. Budí i že tito substi-
tuti dledečtí nepřijali, nebo v čas na-
padu jsou nezpracovatelní, budí i nepro-
li před piastavitelem. Tu stane se tedy
fiduciár úplným vlastníkem. Substi-
tuce ale nepomíjí, když substitut pře-
pak piastavitele, ale nepřekal fiduciára
neboť substitut nabíje právo k dledečtu
již jiným piastavitele. § 536-545.

Provo jeho ještě jen časem obozřeno, jak
vrijně plynne z § 705. Substitut přímo
teoly právo nabyté na dledeče své. § 705. §
707. § 708. - Tomu svědčí též § 174. pat. 54.,
jenž vrijně z pochledu vycházi, že jetu
toliko právo časem omezené, ale bez vými-
nive. Tyž pochled hají Wülfeld-Winnwar-
ter, Stubenrauch-Unger, Opáčné, Pfaff. Hof-
man. Strouhal. Wybny opáčný pochled (Küller,
Ellinger) že fideikomisář též fiduciára přechá-
ti musí, opírá se prostě o uznání § 615. nál. c.
803. - Dluho tu uvádí, že nejedná se tu o
pověstalost fiduciára, nýbrž o pověstalost
testatora, kteráž bez změny na jiné dledeče
prosloupně přechánoti má. - V § 615. dluho k
slovům „kniha svr žen burišmu Neufmblu
muzi ubrigiff“ domyslit se: svr žen burišmu Neufmblu
testator. - Tomu to nárok svědčí též co lex
Theresianus. - Ovšem může být jiným
testatora, aby fideikomisář překal i fiduci-
ára, avšak v pochybnosti to po zákonném před-
pokládati nelze. § 705. o. z. § 174. pat. -

2) Když nemůže nastati případnost, pro
kterou přizena byla § 615/ A. se stanoví, pok
povolá se B. verme-lisi C. za manželku; C. nemže dřív.

3) Dle § 616. a § 617. interpretaci vůle zástavitele vyjímej substituce bezletnému dítěti něčiněné, když toto povolejí povolenstvo obdrží.

4) v rukou prvního resh. druhého substituta dle § 612.

5) v rukou instituta a všech substitutů dle § 817.

Pochybno jest v praxi, platili olérak. práva a. av. fideicommissum eius quod supererit (superstatum), olérak, kterého se dělci zástavuje volně nákládání s pozůstatkem mezi živými a neolovaluje, pokud pořízené mortis causa ve prospěch substituta. - Zapříště takové ustanovení platí. - Ovšem jen to, co institut při své smrti zanechal připadlosti substitutu (dle řím. práva i obligatorně připadá). Ještě § 408. naříkujákona zmizí ještě o tomto sposobu fideicomissum, tak jako římské právo, avšak většinou zavrhne, že ten nezauhlásila ona s toto sňátkem (quartum). - Praxe často pokládá pořízení takové za neplatné. - (Unger. Pfaff. Hofmam platné).

Česem R.

např. plotné pořízení, jinž monšelovi monšel zástavuje jménem s dočasením, že zároveň volně může jím nakládati, a to, co zbludí připadlosti jeho dědicům). - Ostatk může se i zde uvolnit inventář, aby se konstatovalo, co k použitosti náleželo. - Zákaz učinění (Umrlcův zákon v oboru, meziživými, nezahnuje v sobě zákaz posledního pořízení. § 610. - Zákaz takový, ač nejméně lze osoba substitutova, nemá rádné platnosti, neboť není tu ani výminka, ani příkaz, my bré prostý zákaz, jenž příčí se principu volného obchodu. - § 360. - § 614. - Takový zákaz nesmí se též v knihách pozmamenati. § 9. - § 20. - § 73 K.m. k. nol. č. 7365. dobré. - jinak č. 116. Připomenouti jest, že i smlouva, kterouž se učinění zákazuje (Umrlcův zákon v oboru, meziživými) jen kontrahenty zavaruje, rádných věcných říčinků nemá a do knih nesmí být vložena. Nesplnění má za následek jen náhradu škody.

Smlouva dědická

zobrazit

jest povolání dědice ve formě smlouvy s ním uzavřené. § 1249. -

protož jest povolání toto neodvoleatelný. Dědická smlouva obsahuje jako testame, toliko dírovdodelacní; teprve přihlášením se delata, a následujícím soudním odevoláním dědictví nabývá se dědictví. — Pozoril, měl testamentem a dědickou smlouvou záleží jen v tom, že tam jest právní jednání jednostranné a odvolatelné, tu však smlouva a tudíž ovolení jednostranné neodvoleatelné. — Kelne tudíž schváliti ani:

a) podhled starší doktriny, jenž v § 1249. vykazuje, že předmětem smlouvy jest pozvista lost (nachází), neboť povolany manžel ne nabývá pozůstalost ipso iure, nýbrž musí se provinat, tak teprve přihlásit, jako karioly jiný dědic. —

b) náhled (Hartman, Unger, Kirchstetey) jenž smlouvu dědickou rovněž píše ve dvi:

ještě v testamentární povolání, ještě v smluvě vadní se práva odvolacího.

(nachází) množí výřečky (Müller, Müllner), neboť právní jednání jest jednotné, cenné svatební (ffugriff) § 1217. ve formě notářského svedců historický vývoj. — Předmětem smlouvy aktu píšovati se musí. — Sporné staci-li notářské vy jest toliko delace jak dobré naznačuje § 533.

Aby tak tento dírovdodelacní, uznává zákon jen v úzkých mezech, totiž toliko při posloupnosti mezi manžely a toliko ohledně 3/4 pozůstalosti: §§ 1249.-1253. — Kterýmž respektuje se § 602. — Smlouva dědickou mohou tudíž činiti jen manželé a dle dle aktu n. r. 17. též nastávající manželé a to sice tím přisobem, že jedlen manžel druhého, anebo že oba navzájem za dědice se stánoví a jde strana povolana přízvěka dědice (Ne tota píšem významená! / vždy jen „znaissfm ffugriff“.) Dle testamentu)! —

toho různíme jednostranné a oboplné smlouvy dědické. — Nepravý jest náhled, (Náhled nepochopitel je manželé smlouvu dědickou i třetí ným přisobem osoby za dědice povolati mohou, např.: hýjeny). — sve děti - § 1249., a sloko neodvolena jest smlouva o společném děti. (finckmuffenburg).

§ 1259. K platnosti smlouvy dědické nestaci píšinaje 1. XI. — Tl. již písenná smlouva testamentární § 1249., nýbrž třeba mimo to, aby se sepsal akt notářský: § 67. Not. R. zář. oč 25 VII. — Tl., dle něhož jsou všechny smlouvy neboť právní jednání jest jednotné, cenné svatební (ffugriff) § 1217. ve formě notářského svedců historický vývoj. — Předmětem smlouvy aktu píšovati se musí. — Sporné staci-li notářské potvrzení soukromé písenné listiny (smlouvy).

§ 54. Not. R. (notarimln Lntkrüfthigunz). - Dle
náhledu mého nestaci. - Oprávněnale. -
Druhé obmezení smlouvy dědické záležitosti
v tom že manželé jen o $\frac{3}{4}$ jméní dědické
čkovy smlouvy činiti mohou. - $\frac{1}{4}$ čisté
poručitosti, jakáž se vyskytuje po
srážce dluhů a dílci povinných, vyhra-
nuje se po zákonu manželový k volné
disposici. § 1253. - Rozumí se, že manžel
i tuto $\frac{1}{4}$ testamentem přebe na této listině
spolu manželovi zřístiti může, avšak
neporučili svobost o této čtvrtině, připa-
dne tato zákonným dědici. § 1253. -
Smlouva dědická zahrnuje v sobě dvojí
moment:

a) jednak jest posledním poručením
(zahrnuje tedy přízení dědice) a platí tedy
v příčině té předpis o testamencích.

b) Je tu ale rárovení smlouva, pokud se
přízení za dědice ze strany ustanovených
dědice přijma. - Následkem toho jest
neodvratelnost!

Ad a. - Z prvního momentu jdou tyto konse-
quenze:

1) dědická smlouva předprokládá,

je spolu manžel povolává se k poměrnému
dílu poručitosti. § 532. § 602. § 1249. -
Rozstavuje-li se tedy manželu ~~missus~~ functus,
může tu být aol vitatni smlouva § 1255, (vrato a polského práva)
nikoliv ale pravá smlouva dědická. § 1249. -
2) dědická smlouva jest negotium mortis
cansa. Dědic nemá tedy zájiva rozstavitele
zájdního práva k majetnosti jeho; teprve
když rozstavitele přečka, jest k dědictví povolen. -
Z toho plynne, že manžel vzdor smlouvě dědické
aktu meriživými (actus inter vivos) jménem
svým ole libosti nakládati může. § 1252. -
(polnug mlnk: actus inter vivos!). - Oujistění práva
dědického zástavou nemůže ole pojmu práva
dědického býtí řeči, neboť jen obligační práva
mohou pojištovati! § 1343. - Z toho jde jen ani
zápis smlouvy dědické do veřejných knih
ani žádného náčinku miti nemůže. § 1252. -
Ostatně ale § 9. - Kn. Z. rusní se ani dědická
smlouva do knih vložiti. - Ke se § 1252 o vlo-
žení smlouvy dědické vůbec zmíní je, vysvě-
tluje pestarším přízením knihovním, ole
něhož i knafly a dědické smlouvy, ane
vůbec celé listiny do knih se vkládaly. -
Povrácené jsou náhledy starších některých komentatorů. -

3) Vyhledová schopnosobnost k porovnání
Marnotratník může tužit, ovšem s povolením
soudním dle § 568, 1253. toliko o $\frac{1}{4}$. porušit
losti porovnat plédičinou smlouvou (dobre
Keiller), neboť $\frac{1}{2}$ vyhazuje se zákonným děláním
a $\frac{1}{2}$ vyhazuje se dle § 1253 k volnému porušení.
Jiného náhledu jest Unger, jenž myslí, že může
jde o $\frac{3}{4}$ dědickou smlouvou cíniť. Jiní poklá-
dají, že o $\frac{3}{4}$ (absurdní náhled). -

4) Dědic musí být v čas plédičího nápadu
schopným plédičem § 545. -

5) Dědic k dědičné smlouvě, musí se přihlásit
§ 533, o. z. § 126, pat. může se k dědictví vzdát.

6) Skrácení nepominiatelní dědičce (Rohrbach)
odporovati mohou i dědické smlouvy, tak jako
testamentu - § 1254. (Tato inra tertií nemohou se ani smlouvat)
7) Divočky původní nebo pozdější neplatnosti
nebo bez věřitnosti testamentu, platí též při
smluvách dědických § 778. -

Hd. b) vlastnosti smlovy plynou:

8) Tolikoplétile osoby mohou dědickou smlou-
vu cíniť. Smlouva nezletilci a marnotra-
níků vyhledává schválení soudníka

resp. otce, opatrovníka a soudu - § 865, § 1250

Smlouva dědická je v nedostatek tento neplatná, nastává poslo uprostřed zákonné, úplné nebo z části:

může být platným testamentem. § 1250. -

Toto výjimečné postavení § 1250. 2. věta -
neplatí při nesetření formy (jinož Unger). -

2) Při smluvách dědických platí v příčině
výminek predpisy v příčině smlouvy, vytáknite. § 1251. -

3) Smlouvu dědickou nelze bez povolení druhé
ho manžela odvolat § 1254. a to ani vyslovne
ani mlčky, mlčky nejm. pozdějšími použitím. -

Rovněž nemůže přistavitel pozdejšího cíniť od-
kazy, jinž by smluvě práva dědického matre-
no bylo. § 1252, pl. „polnuta mrlba!“ (actus inter vivos). -

Pozdější odkazy k opravě se vztahují která zůsta-
vitelů jest vyhazena. § 1253. + Vékterí vyu-
zívají pojmenování dědické:

1) smlouvou dědickou affirmationi dle smyslu § 1249. -
fiktivní fungující smlouvy. (fiktivní smlouvy). -

2) smlouvou dědickou, než, kterou se dědické
vzoláváme. fiktivní smlouvy. § 551. -

Tato generalizace pojmu nemá praktického
významu (nesprávnou není). -

Zákonná poslo uprostřed (ab intestato). -

Když není žadného platného a jíčinného
testamentu resp. takové dědičné smlouvy,

nastává poslo uprostřed zákonné, úplné nebo z části:

(uznává koup fidejcom) § 727. § 728. - Nesprávné jmení
může se § 728. o porušení dluhu povinného, ne-
boť tu nastává obecná posloupnost ab initio

toto, nýbrž contra tabulas. - Posloupnost je
konná jest bud' obecná t.j. pro všechny
osoby platná, nebo vlastní t.j. projisté
stavy vytvářit (u nás pro stav duchovní). -

Poznáme se, že posloupnost obecná vta-
huje se k allodnímu jménu, nikoli k stat-
kém fidejkomisním. -

Obecná posloupnost je konna. -

Poměry na nichž se právo dědické ab initio
toto je založeno jsou:

- 1) manželské příbuzenství až do 6. pokolení
- 2) legitimace nemanželských dětí. - § 752. - § 753.
- 3) nemanželské příbuzenství. - § 754. - § 756.
- 4) alopice. - § 755. (jen ohledně uvolnění). -
- 5) manželský svazek. - § 757. - § 759. -

Dle toho lze i sestavit skupiny dědici ab initio
toto povolanych. Skupiny tyto nevyhlu-
ží se, možak mohou osoby z různých
skupin pospolu dědit! - § 758. -

Ačkoliv 1. skupinu tvorí příbuzní manželské a
členy. -

Příbuzné tyto rozdílí zákoník. v § 731.
(cela přirozeně) na 6. linii či parentel, pokolení. -

III. § 731. - § 751. - § 745. - § 730. - Všechni ti, kdož mají jed-

noho a téhož společného a nejbližšího předka, tvoří spředkem tímto a s descendencí prou jedno pokolení. - § 730. - § 731. - Tutož vlastavitele a všichni descendenti jeho tvoří tedy první linii, rodice jeho a všichni potomci druhou, pak dělové a báby jakož i jejich potomci tvoří třetí, atd. - § 731. - Z bytce nerozšíruje se u nás dědické právo na 6. linii, nehledě k stupni příbuzenstva, stačilo by kdyby se obmeno- valo na 3. nebo 4. parentelu. - § 731. - (Soustava parentelu má upřímnějšou právo indické a jind.). - O posloupnosti manželského příbuzenstva až do 6. pokolení, platí dle § 732. - § 758. následují- cí základní rámcovy: (velmi jednoduché kl. § 732. - § 733.) :

1. - Blížší parentela vyhlučuje naprostu vzdá- lenejší. stejný pravidlo § 730. - § 735. - § 738. - § 741. - § 744. - § 748. - Příbuzní různých parentel nemohou nikdy pospolu děditi.
2. - Vení žádného rodiče mezi mužským a ženským pohlavím, mezi movitým a mezi nemovitým jménem, a nezáleží na tom, z které strany jmé- ml pochází. - § 732. - Neplatí tedy zásada (uherškého) "materna maternis, paterna paternis!" (zasada nebezpečné)

Fákonnik přijal zásadu římského právni.

3) Děti z prvního pokolení dělí in capitulo § 732.

Zemřeloli dítě před půstavitelem; případně p. díl, který by jemu ^{být} náležel na pozůstatek jeho vnuky. - Vnučci a pravnuci dělí dle kmene (in stirpes). § 732. - Repräsentace platí ale jen co se týče vyměření podílu, neboť vnučci a pravnuci dědí z vlastního práva, jakorto potomci půstavitele, a nikoli snad jako reprezentanti předemřelých rodičů. (Ang. také. - Jinak Pfaff-Hofman). - V tomto smyslu nemůže tedy být řeč o reprezentativním právu. - Dokladem toho: § 541. - § 780., § 731. - § 732. - Který m. se potomstvo dle předků rovnoprov. ně procesi povolává. Samostatnost dědického práva jeví se zejm. v tom, že nespisobit předka nevadí potomkům! § 541. (Komplikace byla mylného náhledu). -

4) Ascendentii dědí, dle stran, scilicet otcovské a materské; dědictví se tedy rozdělí na dva díly, z nichž jeden otec-druhý matka získá všeobecně. Nejdří tito na živé, nastoupí potomci na jejich místo. - Tito potomci předemřelých ascendentů dělí dědictví dle kmene. § 735. - § 737.

Princip tento jest ve všech 5 pokoleních vah. - vstupujících důsledně pro veden. § 738. - § 750. (Tyto §§ obsahují abystečné opakování). -

5) Vnuci dětí ještě říjicích a pravnuci vnučků ještě na živé jsoucích, nemají práva ke zákona dělit. - § 732. pos. v. - Zásada ta platí dle rak. právai tehdy, když blížší parens na živé jsouci jest nezpr. - s. 541. - Vyjimky ne zásady te máme jen při desertech. § 208. Tr. Z. Vojens. - b) Nechci-li nebo nemůže-li jeden z příbuzných dědictví přijmouti; přibývá podíl jeho ostatním spoluřečníkům. § 560. - § 767. - To ho je všechno jde, ně O. Z., a to sice dle učení školy práva přirozeného, přijal ~~říjel~~ lineální (parentelen) systém posloupnosti, který je principiálně správný, příkledný, jednoduchý a důsledný. - Odem nelze upravit, ně ve vzdálených parentelech nastává rozprášení pozůstatosti (pulverisare). -

V jednom a téži pokolení všechny kmenny v dědictví stejný mají podíl, mohledě k tomu, zdati v téži pokolení, jest blížších vnučkůvých čili nic. (gradus neručoduje) - Jinak ovšem dle práva pruského, francouzského, římského, německého, dle něm. práva panuje asparentelní gradualní řídí posloupnosti, dle něhož v téži pokolení blížší příbuzní několik

rozdelení vyhnuji, např. matka bratra
a sestry přistavitele - Tepřve pozdeji r. 1498.
Reichsabschiedem ustanoveno právo reprezentace
německého (Brunner. Siegl Wasserschleben) - (Horten-
Martini) Systém O. Z. nemá v rozdílu k starším
německém ani v starším slovanském právu.
Václav se v právu indickém (Kohler
Maier 73) a normanském a holandském
právu obvyklejším, které však komentatorky
neznali. Tepřve Horten v návrhu svém
říd parentelní přijal a sice na základě
abstrakce (resp. a priori). Po dědičkách
práva (Vocel Staročeské dědičké právo) nemohlo
právu dědičkém ve smyslu římském být
řeči, neboť k deolinám přísluší do stejně
právo všem členům rodiny. Smrti otce
nastala jen crescence a děti již staly buď
v neodlilnosti anebo rozdělily se rovnomer-
ně. Zemřel-li takto oddělený, bez descenda-
ta, případl státek králi (ne jeho příbuzným).
(trv. odiimrti). - Pozdeji (v 15. st.) vzdalise vla-
daví práva odiimrti (Ká Moravě 1437 v letech
1497). Tak se vývinulo u nás právo dědičké.
Ad 2. Legitimované děti resp. jich děti § 753-§ 756.
II. Lidské druhý legitimace:

1) legitimaci ze zákona.
2) per subsequens matrimonium
3) per rescriptum principis. -
Ad 1. Děti dle § 160-§ 161 legitimované mají k
alloialnímu pořištění to též dědičké právo
jako děti manželské, neboť obmezení těchto
§§ při obecné (alloialní) pravici (totiž pravomoci)
není významný; dědičké právo vodicí ještě
vzájemné. - Ad 3. Bylo-li dítě per rescriptum
legitimované, má dědičké právo po otci
jen tehdy, bylo-li k tomu konci legitimované.
§ 162-§ 1753 ~~resp. jen k pořištění otce~~, ni-
koliv ostatních členů rodiny; rovněž naopak
přísluší jen otci (nikoliv jiným příbuzným)
právo dědičké po legitimovaném § 162-§ 1756.
Ad 3. Nemanželské děti ~~mají k alloialnímu~~
pořištění matky své to též právo dědičké
jako děti manželské, avšak jen k pořištění
matky. § 1754 - a rovněž přísluší po dítěti nemanželském jen matce právo dědit i ze zákona § 1756.
(nikoli bratřím, sestram). Jinak (nemíli matka), dědi-li
se ze zákona, dědit stát! (Jinak římské právo, nový novohabsburský) -
Dobrovolné ustanovení nemanželských dětí dle rok. práva

jest bez jičínsku, pokud jde o dědické právo. (Jinak právo bramovské).—

Ad 4. — Děti uvolnění máležejí dvěma vlastinám § 183. — Přísluší jim tedy též dvojnásobné právo dědické: po rodičích přirozených a po putovalitelských § 755, nikoliv ale po rodičích nebo jinakých příbuzných pvolitelských § 755. — Pvoliteli nemají v rámci svého práva dědického po uvolněním § 756/v jediném tomto případě není reciprocita dědického práva.) (Kni manuverblif - alloodni.)

Ad 5. — Svazek manželský. § 757. § 759. — Manželovi jiného, vinnou svou nebyl rozveden § 759, přísluší nejednou k tomu, máli vlastním cílem nic, ab intesato:

a) jsou u-lit u děti, vády jen pozivání jistého dílu pozůstalosti, a sice jeli tu 3 nebo více dětí prvního stupně: stejný podíl (virilní, (Rugyffm), jeli tu méně dětí než 3 čtvrtí dílu pozůstalosti. — Vlastnické toho dílu, jenž manželovi k pozivání náleží patří vády dětem. § 757. (slova figuratum vztahují se zájisté k oběma větám (ovšem by střední a prvnou větu měl být zaměněn v čárku). — Káhled tento opírá se o smysl § 757,

svrátě jeho poslední větu, o pravou historické, předběžné návrhy (Theras, Kotter, Josef) a jest v praxi všeobecně uvažán. — Absurdne kladla se váha na středník po věte první a slovo ~~zubní~~, jež mnamená správně Rugyffm. — (Heimerls Magazin IV, 1911.) — Při vymerování podílu virilních § 757 musí se ovšem pozastaly manžel připočítati (dobře do k. Havelka Ogriffsbyznis). — Podíl tento přísluší manželi k uvádění in natura, (Hubenrauch, praxe) nikoli toliko v ceně. (Nippel, Braunfz. Unger.)

§ 510. — § 509. — Nejnovější tvrdí Pfaff, Hofman, že pozůstalky manžel obdrží nejen k uvádění nebo i vlastnictví případně po jeho ústřediny resp. smrti dětem sc. zbylým. — Jest to tedy zákoníkem force, která fiduci komisární substituce. — Praxe však to vlastnictví nikdy tímto, výkladem se periodila. — Tněmi ollžno uváděti a historický vývoj. Prakticky pak obtíží neprisobi nás následkem. Sporna jest otázka (ač by spornou bytinenela), zahnujeli pozivání manželi pozůstavě universální nebo singularní sukcesi. Výlně kladou se otázka často tak, jeli tu dědictví nebo odkaz, neboť odkaz nemá jediným případem singularní sukcesi. Pro dědické právo: Žiller, Stabenrauch. Pro opáciovou Svoboda, Unger). —

Právo manželovo v § 757. osiem nemí
odkazem, jenž předpokládá testament,
nýbri jest sukcese singularní se sūmou
fructus na základě zákona. Kení tu teoly
universalni sukcese dědická. § 532.-§ 533.
Slovo „fructus“ v § 757. užívá se v příslém
přnyslu tolik co: „Kožíšek, rovněž jakop slovo
„fructus“ zahrnuje též singularní sukcese.
Manžel má teoly postaveni - legatáře, je-
muž postaven byl ~~opus usus~~ fructus k
proměnné časti pozůstalosti. § 535.

Ostatka ta nemí bez praktického výnamu
§§ 799.-819.-820.-821.-0.č. Tak např. jen dědicem
si se přihlásiti a jen dědic jest práv k
druhé pozůstalosti.

c) nejsou-li tu děti, je-li tu ale jiný dědic
nezákonná (rodice bratři), má manžel ne-

Přísmětrochu ustano obmenené vlastnické právo k pozůsta-
eni! Oprava žadouc. § 758. || U případě list a) b) - vproč se manžel
na! (Sesedura, sed lex lovi vše to, co na základě smlouvy de-
st!) Jinak výnámu dícké nebo testamentu k pozůstalosti ob-
raben!! Uheršky 0.č. řel § 758. Vpročtení děje se prázdroj. U pří-
padě advitalitní smlouvy § 1256. může
manžel voliti mezi dědickým právem
a právem advitalitním. § 1258.

Pri společenství statků práva nemá místa. -
§ 1234. - protože ta která polovice nepatrí do
pozůstalosti. -
c) Kení-li rádného jiného dědice zákonného,
připadne celá pozůstalost manželovi. § 759.
Rozlučený manžel nemá rádného práva
dědického, třeba v rozlučení výnem nemí.
§ 1266. jinak při rozvodu (výnámy). § 759. 2 věta. -

Vlastní posloupnost ab intestato v pozů-
stalost pækulárního kat. duchovenstva.

(Zemře-li člen německého rádu, připadne ab intest.
jeho jméní rádu, jemuž náleží též vyjed-
návání pozůstalosti. - dv. d. od 28. VI. 1940. č. 451.
Při jiných řeholních platí obecná po-
sloupnost ab intestato.)

O hledně clerus pækularis obvino lisiti:

1) Duchovní, kteří při vřízení kostele stále
jsou ustavoveni (biskupové, faráři, kanovníci, lokátoři).

2) Duchovní ad mitrum amovibiles (admi-
strátoři, kooperátoři, provisori).

3) z pozůstalostí těchto obdrží dle dv. d.

d 27. XI 1940. č. 828:

4) k kostelu, při kterém duchovní posléze obročí pozůstal.

treba byl v čas smrti na jiném místě
bydlet (na př. na odpočinku). —

b) $\frac{1}{3}$ obdrží věstav pro chudé toho mista
kam náleží z kostelní.

c) $\frac{1}{3}$ obdrží příbuzní ab intestato povolen
jsou-li ale příbuzní sami chudí, mohou
u politického úřadu žádati, aby jim
též druhá z půjčovaná byla avšak jen
skutečně chudí a každý z nich jen tolik
kolik by mu bylo nalezeno z této zdele
zákonného pořadku ab intestato d. o. b.
IX 24 c. 2040. —

Ad 2 - Z pozůstatosti těchto obdrží:

1) $\frac{1}{3}$ věstav chudých toho mista, kdežto
vítel zemřel. —

2) příbuzní ab intestato. —

Poslužnost v pozůstatost duchovních řecko-katolických, kteří mají volov
a děti, řídí se dle o. f. jinak dle předpisu
o pozůstatosti katolických duchovních. || O poslužnosti po jiných duchovních (např. evangel. rabínn) platí občanské
 právo. || Prove mily jsme též vlastní
sloužnost o statky pelské, která se zahrá-
dala v nedilnosti jejich, kterážto pak

nebyla vlastní poslužností, nýbrž
velastním příslušenstvím rozdělení po-
zůstatosti. (Zákonem ríšským
od 28 II 68. c. 79., jakoz i následkem volné
dilnosti státní selských na základě
zemských zákonů, pruska byla vlastní
poslužnost v statky pelské. —

§ 760

Odmírť Tukce fisku v pozůstatkách očekávaných.

Vim dědicinou poslužnost máme
jště jednu universální poslužnost
mortis causa, totiž dle § 760. Veníci tu to-
tiz řádných dědiců případně pozůsta-
lost jakožto odmírť statku, anebna osoby
ty, kterým dle vlastních výsad provoz
tomu přislíží. § 760. Připomínouci dlužno
§ 726. dle něhož v případě když testamentum
jest pléstivum a když zákoní dědicové
práva dědického neobdrží: předkem le-
gatari k dědictví jsou povoleni, teprve
kdyby i tito dědictví byli neprijali, stane
se pozůstatost bonum vacans. Platí totiž
vši intesatní koledileck? Sporn. Momentary mívá o-
tom jednají. Pfaff, Hofman. Extensivum interpretare se nedává as od-
vodnit (Randa). —

(Ostatně nepraktické) Vstupování statutem
o kupaci ani dědičním právem, nýbrž
universalní sukcesí sūgeneris, která
podobná posloupnosti dědičné a to
proto, že to stát netolikovše kera prav
nýbrž i všekry povinnosti přejimo
a odkazy splnití musí. § 129. pat. (Práva
82. 322). Rozumí se dle toho, že tu příklo
jeni se k dědictví mista nemá; souč
má statky odumřele inventářem
sepsati a státu k půdosti jeho prostě
přizkoušti. - § 92. - § 129. - § 130. pat. 254.

Jezto dle těchto §§ stát půvlastnost
jen na základě inventáře přijati
smí; musí se tu analogicky učiniti
beneficium inventarii. Dle § 128 a § 130
pat. otevřením se dědictví co odumře
provisorne státu i tehola.
1) Když dědicové neznámí, byvše eolu
tem předvoláni, do roka k dědictvu
se nevrhási. —

2) Když známí dědicové, vždyk opětne
mu vyzvání soudu ve vyměření
chyste k dědictví se nevrhási.
Avšak v obou případech nebezpečí

dědicové práva svého naprosto, nýbrž vyhraňuje se
jim až do promlčení žaloby, kterou pak nastupo- (Panující
zákon) má hledad.)
vatí musí. (Unger. Randa) nál. 8129. - 8880. - 8883. Jinak
č. 7376. — Ta právo k odkládati nelze prohlásati
právo, které nikterim nemocnicim a trestni-
cím přislusi k movitým věcem, které zemřelý v
ústavu zanechal, pakliže dědicové do 3 měsíců k
dědictví nevrhási. To jest, vlastní druh successio
singularis, mortis causa. Není tu ani statek bez dědič-
ní, ani sukcese in universam jis. — Sporně jest
zde, zda je posud, tráva právo kaducity, jež na základě
převlastnických výsad dle torreni některých přísluší
městu Vídni (privilej z r. 1383) a Praze (privilej z r. 1494. a
1649.) Kutná Hora (z r. 1386). Práva tato musila
by se nyní žalobou proti fisku k mistru při-
vesti. Práva tato byla totiž min. nař. 6. II. 353. c.
Dle patentu z r. 1748. Dle výkazu spisu
Tomasch, Českého
vratil uvedených patent tento na práva tato se
vízak nevztahuje.

Dle povinný. Přijat.

Vízec jest půstavitelem dovoleno volně horirovat
jménem svého. — Výminky mohou tyto:
1) Dětem, a při nedostatku jich:

2) Kodiciem vyhrazuje na konvencí díl jeho pozůstalosti, zásadě klická nároven národohosp.
 § 762. Osoby tyto slouží dědici nepomíratelným (malvolum) a díl onen slouží dilem povinnym. (Plifffm) pars legitima) § 764. Dědici takovymi jsou ale §§ 762-763. předkem dětí (descendanti) bě všeho obmezění a rodiče (ascendanti) pakli a pokud na ne dojde práva horavého dědit nezákona § 763; tedy nejm. povolenci o hledně roditelův. av. d. od r. 33. - Díl povinný jest teoly portio portionis ab intestato! - Přiblížení po boční nemají práva k dílu povinnému § 762 contrario. - Rovněž ne pozůstalý manžel § 796. Chyba! - Dle pasady § 763. posl. v. ne bez dědičného práva ab intestato není tu dílu poviného, vylučuje pro ni parentela druhou, tato třetí; descendants de tří jižich jsou vyloučeni z dílu poviného. § 73. Díl povinný dítěte obnáší z porce ab intestato. Díl povinný ascendentia z porce ab intestato: § 765 § 766. - Při vyměření dílu poviného musí se všichni dědici ab intestato počítati, třeba by jim nepríslušelo právo k dílu povinnému? §§ 765-766. - Sejdou-li se dle § 758. rodiče pozůstalým manželem, zmensí se povinný díl na čtvrt díl pozůstalosti, tudíž pro každého ascendenta na § - § 758.

Jento díl povinný jest částí dílu dědičného ab intestato, platí i tu príčiny nesprávnosti k dědictví a důvody nehodnosti. § 773-§ 767. - Důvody nehodnosti platí tu jako důvody vydelelé. §§ 770-782. - Pozůstalý manžel nemá práva k dílu povinnému! § 790. - Avšak tříž svolilim, pokud nevstoupí v jiné manželství, právo k plušné vý. Platny svat. říše: jestliže:
 a) nebylo zaopatření smluveno § 759-§ 1266-§ 790. - Namísto povinného
 b.) se mu nedostává plušné výživy - Právo tototo (§ 796).
 c.) a tedy jen potřeb, pokud nevstoupí s novým manželem
není však právem dědickým, nýbrž obligačním nárokem k aktu vydání, neplatí teoly důvody nesprávnosti. - Nehodný manžel obdr. nesprávnou výživu jen potřebnou výživu. arg. analogie § 795. nebot výživa ta jest surogátem práva dědického. - Vlastavatel může ale z príčin v zákone vyměřených dědice k dílu poviného vydelelit. Důvody jsou:
 1) Důvody § 768. č. 2. 3. 4., nebot č. 1. pravidlo zákona stiskat od 25. I. 68. č. 49. R. Z. R. o. 3. § 768. - Toto o. není uvedeno jen v Novellě, jen takové učivity má namysl, které ipso in re mostovat.
 2) Důvody nehodnosti § 770-§ 540-§ 542. - Ustanovení to jest zbytečné, an dědici nehodný dle § 768. bez toho neobdrží dílu poviného. Byly ale vyděleni, může se vydelelení tototoliko výslovným pouhým odvoláním odstraniti § 772.
 3) Mimo to mohou rodiče i tehda být vydeleleni, jen nestaci

Když výchování dítěte nečla nanešlo, § 769.-
4) Ostatně marnivá o. ř. též p. sv. exhereditatio bona mente, totiz vydelelání marnotratného nebo zaoluzného děvčete v prospěchu jeho dětí.
§ 773. Sporné, kolali tento § se vztahuje též k marnotratním ascendantium. Avšak § ne rozehnává. (Stüber nach Ellinger. Unger.) Neřeba.

Když dědic nepominutelný soudne za marnotratníka byl prohlášen, mali vydelelání být platným, musí se dítě z příčin zákonných a neforně platného testamentu. § 770.-§ 772.- Exheretace může se ostatně státí dvojím způsobem bud výslovně, bud mílký (in: praeterice) totiz pakli půistoviteli oveskereim svém jménem povídil, avšak svešen nepominutelnému dědici, o němž toho času byl vedél, nicého neexistoval. § 782. Vydelelání výslovně nebo mílkým jménem pokládá se po zákonu za vydelelání. § 782. Vydelelání pakli se paklání v důvodu zákonného, má za jinek že vydelelání nemá práva žádati díl povinný. Důvod vydelelání nemusí půistaviti žalati. Stačí když jej dědic dokáne. § 771.-
Při tom plusi připomenouti § 795.-že některí dědici po právu vydelelání vádly nutno výziva poskytnouti se, musí.

Stalo-li se vydelelání bez zákonné příčiny; obdrží benprávní vydelelání dědic přeče jenom díl povinný. § 775.- neboli vše půistovitelova směruje patrně k tomu aby napojivý obdržel díl povinný. Poslední použení nepozbyvá této platnosti (Jinoprávník).- Dědickové odkazníci musí pak poměrně k dílu contraractum jimi povinným přispěti. § 783. Potomců dítěte výslovně nebo mílký: po právu vydeleláního, jest druhé než půistovitel nemělo, mohou jenom též díl povinný žádati. § 780. Tento § pravil sice „ausdrücklich“ avšak slovoto dluživo dle zásad rozumné interpretace ignorovati, neboli rozdíl ve formě vydelelání nemůže patrně moci tak vzhodných významů. Ostatek conclusio a contrario s velkou opatrností lze učiniti, jest neníli nejméně pochybnosti. Též je ovšak (eveni písavatele nemí spor)-
půistovitel nemusí nepominutelným dědici vice půistoviteli nemůže díl povinný. Toto obmezení na díl jich může se státí dvojím způsobem:

- 1) výslovným projevem § 774 (neformě testamentární)-
- 2) ve způsobě praeterice § 770.-§ 781.; pokud týméní zákonné příčina ex hereditace. - § 782-

Hl. 1- díl povinný může se půistaviti budí jako podíl dědicing budí jako odkaz, musí ale být prostředek zával a čímen. § 774. Výzíka významka závaly nebo jakékoli jiné obmezení, časem ne, jest neplatné.-

Byl-li ale díl povinný zanechan ve formě odkazu, musí jej tedy dědic ihned vyplatit. § 774, nemá tedy se odvolati k dobrodinci. § 685. Platněmú ale ručitaviteľ, ustanoviti, že dědic nepominutel ný obdrží více než díl povinný (Clausula locini). Tako děti descendenti, ~~zakonice nebo sladky vydělených~~ spisovateli jen díl povinný, pakli parentezem díve zemrel, nežli protiújicí. § 770. A však tento § vztahuje se zejména na takové případy, v kterých dítě predmetem posledním poručením kodilu dědičnému bylo povoláno a měl by § tento takto knižti:

~~§ 770. Povolání testamentární precházejí tedy výjimkou z § 530, na descendenty predmetemeho delata, pakli testator povolal dítě své, ná. npv. a Indikac. 44. Toma výkladu světci jednak protokoly O. Z. jednak pravo historické, kl. transmissio theodosiana, tří predbezní máorky O. Z. (sten přijat, Landwirt - n pruského). Praeterici nemusí být i řeči, pakli se ručitaviteľ o dědiči nezmínil neméní patrně jen protoneznamnil, ne o něm něvěděl a nebo proto, že tento teprv protestament se narodil. Pro případy tyto stanoví zákon:~~

a) Opominul-li ručitaviteľ zreceníku omylem jednu z více dětí; má průchoz § 777, totiž praeterování dítě obdrží takový díl dědičný kterýž byl zustaven díteti, kterémuz nejméně bylo dopřáno.

ta 6.

b) Opominul-li ručitaviteľ o mylem jediného descendenta, napraví se toliko poměrně jisté odkaz (převěrným icelium, nábořenským i stativum, služebnictvem) - v primě nepřevysupí z pozastalosti, všechna ostatní marněni však pozbývají moci a nastoupí posloupnost ab intestato. § 778.

c) Ohledně rodiců nemá omyle takový rádného vlastního iceliku, rodice obdrží vždy jen díl povinný. § 781.

Ochrana dílu povinného. § 783-951.

Nebyl-li dědici díl povinný, vymíren a nebo byl-li mu neúplně vymíren, nemusí sice žádati za prušení testamentu a posloupnost ab intestato (jinak římské právo), výběrem může žádati toliko z pozastalosti za náležité vymírení resp. doplnění dílu povinného a sice v sume peněžitě. K tomu přispěti musí všichni dědicové a legatarii poměrně. § 783-§ 775. Žaloba musí se podat jiná dědice a legatáře a promluví se ve 3 letech. § 1487. Pri dělech, nez letitých, musí soud prušenky ex officio k tomu kleoleti, aby díl povinný jin pkrácen nebyl. § 162. patr. 354. Aby se díl povinný náležitě vymíril: musí se stov možnosti a dluži se psati a vycentri. Dědic nepominutelný, může ale žádati toliko, aby byl přítomen při odhadu,

nemíře ale rádati za dražbu pojištalosti.

§ 784. Dluhy a jiná břemena pojištalosti jsou
se z aktiv § 785. § 549. nikoliv ale odkazy. § 786. Otázka
dřívějšího muzikálu dědic díl povinný
zádati in natura, byla dva od f. II. 44. c. § 781. v tento my.
slo rozhodnuta, ne může zádati jen cenu podílu
svého v penězích, tím uznána byly obligacní po-
vaha tohoto nároku. - Judic. c. 39. 41. Byly ale v
testamentu díl povinný odkázán nemá onen
druhé místo, a díl povinný náleží in natura. -
Graeser, § 73. c. 9. V díl povinný upoříze se a srozumě se f. 787. -
co dědic nepominičený bude:

odkazem, bud si jinakym zpísobem v pojište-
losti s hutečně byl obdržel. § 787. -

O vše to, co dědic za jíva nástavitele byl obdržel,
pokud se to včítá v díl dědicině ab initio. § 788. § 789.
a contrario jiných dávek § 791. Které se nevčítají (svou
vlast.). - V pojištění v díl povinný děje se tímž zpísobem
jako kollace při dílu dědicině ab initio. § 793-794.
totož přípočtením ceny dávky, která upořízí se mál
ceně pojištalosti a prakontrahentce ceny z dílu povinného.
Form. b. pat. 254. - § 793. chtěl toliko jednodušší formulí kolla-
vytkovat. - Materiálního rozdílu mezi minimi není.

Skrácení dílu povinného desenolentii bezprávným
darováním upravil pákon v § 951. - Bezprávným
jest darování tehdej,

Když parens daroval, více než polovici svého původ- (In officio
ního jména a on, následkem toho svým descendetem
ani polovici neexistoval. - Pakli tedy např. nástavitele celé
své jméno daroval, pondělí pak polovici opět nabyl; nemí-
tu pojištění ve smyslu § 951. -

Vyjednávání pojištalosti Umstettsformung. Nabytí
dědictví. Unger, Band 1, Chwirsky.

Dle rak. práva nemípe dědic o své jménu závazek držet,
míbrž musí své právo dědické před soudem prokázati a na
něm žádati; jmení práva toho a pisemné odevzdání dědictví finan-
z. § 797. - § 798. - § 35. pat. (Tento jistoty jsou nejprve zemichonitrovou rozhodnutím)
Okedy finanční jednání legitimaci. (v nem. zw. f. Blügelnuritionen nach Pragm.) -
Vcelku soudní intervence ještě ten, aby soud cestou nespornou z
povinosti vědní pravého dědice resp. pravděpodobného pojistil.
Ovšem musí se jít, jemuž dědictví bylo odevzdáno, soudem ustou-
peni tomu dědici, jenž právopisné procesem (maloboučkou den práva) pro-
kázal § 823. - Proto bylo by registrovat v stručnější a lehcejší jed-
nání než nynější ješt. Jiná vada, my nějšího řízení jest příliš-
na pláce, že soud mít jižma ověřit a odkazníky, jakož i oza-
placení dědiciňich poplatků. - Okazdejmi mrtvý musí soud nebo
notáře sepsati, tm. Mrtvý kápis. §§ 34-39. pat. 254. Dědic musí se
vyslovit před soudem k dědictví prohlásiti. Toto prohlášení
musí obsahovati: - 1) udání titulu dědického práva (celoimisivo)
§ 799. - Díkaz, může se i ponděli přiložiti. - § 122. pat. 254. -
2) prohlášení, že dali přijíma dědictví výmínečně (obmezeném) Darba

z. j. s výhruzením práva inventáře, u něhož výhruzení je bez výhruzení inventáře. §§ 800-802. K přihlášení potřebí ještě prisobilosti k právním činům. § 805. Jinému jw. půjčenců a opatrovanců mohou se přihlásit jich zástupce, což je jen s výhruzením práva inventáře. §§ 805-233. Ta nepřítomné osoby přihlásí se opatrník jim zastavený. § 131. pat., když právnické osoby jich zástupce, za kreditáře a sice cum beneficio inventarii veritelskou konkurzem správce masy. § 4. Rona. §. Přihlášení nelze ani ovládat, aniž by bez výmínečné přihlášení změniti ve výmínečné. § 806. Nové přihlášení na základě jiného titulu se připomíti, když prvejší titul stal se bez výmíny. Tímto dlužno mít na mysli obmezenu § 808. Potomá právo dědické přijati, může se ho též vzdát. Vzdáti mu jepejten, když ještě zádružen, vy jí máje ovšem kreditáře § 4. Rona. a případly ty, když opominutému přihlášení se k dědické odpovídají mohou s každými veriteli dle § 2-3. 13. 31. v. k. od 16. III. 184. c. 36. (ustanovení dosti neplatí). Nicelmy jednání pořízení pořízení jest, aby se cestou nesporu dědic pravděpodobný ujistil. Potom konec bylo by ovšem stáčelo projevnání stručnější a rychlejší! O té otázce dle lege ferenda: Unger, Vnitrzabranlivy, Randa, Chorinský. Soud pořízení musí dědice předem vyhodnotit, aby se k dědickému přihlášily. §§ 45. 115. 116. Lhůtu k přihlášení se může zaváditi, avak nejdéle na rok. §§ 15. a 18. Nepřihlášení se některý dědici ve lhůtě jemu opětne vyměřené,

výjednava se pořízeností, kterí se přihlásili a odevzdá pe jím podíl jinu vlastní. Díl dědickým však, který na nepošlís ného (nedbalého) dědice připadá, odevzdává se jako provizorní bonum vacans statu, dědici vyhruňuje se ale žaloba dědická až do promlčení. (30) §§ 120 (Lhůta tvoří pat. n. 8880. 8883. 9589. - Když přihlásili se dědici, mohou též véritel zádati za výzvu kurátora pořízenostia, na níž doložit zástupce hereditatis pacientis žalobu podat. § 811. Dle § 547. mohlo by se zdát, že dědic jíž přihlášením nabývá dědictví, však v skutečnosti pokládá jej zakonodárostí až do odevzdání dědického záprávce pořízenosti. § 35. pat. § 145 pat. § 810, avo i dědici jenž právo dědické dostatečně dokázal, může soud před odevzdáním toliko správu a výzvu pořízenosti vériti. § 810-§ 146. pat. - V menší osí tom, nemohou véritel pořízeností základit dědice, myslí jen pořízenost zastoupenou dědici. Tož mysl dosti nejasného § 550. a též § 807. a § 821. Též se po odevzdání smí dědici neobmezeně základati dědickéma nastává úplní sloučení pořízenosti s majetkem dědického; až do té doby jest tu hereditas jacens. j. v. l. k. c. 84. -

Beneficium inventarii.

Dědicka nastupuje ve všechna práva a závazky pořízenitely. Nasledkem toho je dědicka veriteli pořízenitely osobně zaváděn. § 547. - § 820-§ 821. Dle právnické konsekvence nelze by závazek ten obmezit na obnos pořízenosti. Dle prvního závazka

§ 812. dědici možnost, toho obmezeneho závazku
tehdy, když přihlásí se svým hradou inventáře. Inventář je
podrobný seznam všechny jmeni půistavitele, notářem
nebo soudem podepsaný s voláním ceny jednotlivých
kusu v čas smrti půistavitele. § 803. § 91. § 110. Pat. Pak lze
dědici cum beneficio přihlásili, provi jsou věřitelama
odkarovníkům jen potuš, pokud půistalost staci
a jeli dědici více jen pro parte, id est alle my podílu
dědičného. Sporné jest, zda-li dědic práv jest i vlastním
svým jménem, aneb jen do ceny půistalosti, aneb
potaž ruci jen půistalosti. Pro rak. právo jest prava
nahled, spředný. arg. § 821. slova „überhaupt und Lohn“
jinak neměl by též odhad inventáře smysl, tak
nol. nejr. s. o. 873 b. Ranola, Hofman. Oproti Ungeru Festlině
dědici cum beneficio se přihlásili; práví jsou rooden
dáni půistalosti, neobmezeně a solidárně všem krom
svým jméním. Všem věřitelům a odkarovníkům i kdyby
půistalost nestacila. §§ 801-820. Zaplatí-li ale jeden
z nich, může se na ostatních dědících pomérně
hojiti. § 896.

Separatio bonorum. § 812-

Dědici plácí je osobě svého kruhu majetkové: vlastní své jmé
ni a jméni půistavitele. Aby právo splynutí se nestalo na
škodu věřiteli půistalostních (Gürbigno konvoj Konvict) i jiným
teli, dědici nepominutelných a odkarovníků:

§ 812. v § 812. věřitelům této (ovsem contra rationem iuris)
merivý jednání půistalosti právo žádati, aby se
jméni půistavitele od jméni dědickova oddělilo (recte
nesloučilo), aby k tomu konci byl přízen inventář, § 92. pat.
v něm separace byla povolená, aby půistalost
bude do soudního uschování dána byla a nebo kuratorem
spravována byla, a to za tím účelem, aby předkem oni
věřitelé, půistalostký, též zaplacen doslovi. § 812. Skutečné
nebezpečí škody věřiteli prokazati nemusí, ovsem ale
pohledávku. Separace prospektivá je k tomu věřiteli
jení pa, ní žádá. Slovo, konvoj, namená jen povolení
inventáři (není to samé praenotace).) V případu separace neruší
ale též dědic, třeba se byl bez významného přihlásil, k tomu
kterému půistalostnímu (separaci cínu) věřitel svým
vlastním jménem. § 812. Věřitel dědickovi nemají ta
koveho práva, ovsem, mohou ale s krajeni věřiteli pri
klásce odpovovati doroka dle z. od spříček o 16. II. 1845. 36.-
Konvokace věřiteli. § 813-815.

Obává-li se dědit, jenž přihlásil se cum beneficio inventori,
že půistalost nestaci na zaplacení věřiteli: žádati
může resp. musí ka volání věřiteli, soudem, ediktem
(Gürbigno konvoj Konvict). Dědici, jenž bez významky se přihlásil
nebospital by ten prostředek. § 813. Volání má ten účinek,
že věřitel, který ve lhůtě konvokaci (obvykle 6 měsíců)

pohledávky své neohlási a neprohání. (§ 813 dovršn.) - nic neobdrží, jestliže pojištalošt k zaplacení dluhů oprovených se vykterá, leč by jim přisluselo, rášavní právo. § 814. Pokud finanční konvokací tvá, jest sice dobrovolně plavení pastaveno, nikoliv ale jílova, aniž dle jid. c. 2. exekum. Proslali chita ediktální, plus i rozvernávati, nádali pojištalošt staci k zaplacení oprovených dluhů cílnic. Staci- li může dědic bez okolkii platiti, nestáli, musí dědic ohlási konkurs, aby věřitelé dle zákonného konkursu ního porádku zaplacení dosli. - Kdyby dědic, více to ne- učinil, byl by vzdor výmínečnému přihlášení, vlastním svým jiném věřitelum potud práv, pokud by tito běle zákonného, ix est konkursního, po- rádku byli k zaplacení dosli. § 815. (Přesento konkursu). Ka konvokaci bude jen zadat meri výjednávaním pojištalošt, neboť soudním odevzdáním splynne majetek pístavitele a dědice v jediný celek.

Výkonavatel poslední vile. - § 816-§ 817.

Pístavitele může ustavovit výkonavatele poslední vile. Jeho povinosti jest, aby nařízení pístavitele budiči sám vykonal, aneb, netečně dědice k tomu přidružoval. On je tedy mandatárem pístavitele, jenž obstarává záležitosti dědickový. (překlad) Mandátten jest neodvola- telny, ovšem může soud nepočít se aneb, neobdalek vý- konavatele, sprostiti manolátu.

Splnění poslední vile musí se ostatně v roly soudce prokádati. (Informace k výkladu) at jest ustanoven executor poslední vile čili nic. § 817-§ 157-§ 161. pat. Krámen, vykonava- tele, není vžádano formou testamentární. § 883. a contr. § 601.

Práva věřitelů dědickovýh mezi výjednávaním pojištalošt. Pokud toto vyjednávání skončeno není, mají si věřitele pístavitele přední právo na pojištalošt. §§ 812-822. avšak proto není pojištalošt, tato věřitelum dědickovým, v tomto stadiu, naprostu nepřistupnou. Dle § 822 a dv. d. od 3. III. 1968. nemohou sice věřitelé dědickovi vésti exekuci na právo dědické, jež jest vencitelným, ovšem mohou ale dle § 822. na jednotlivé věci k poji- stalošt, náležici vymoci si obstávku (zvorbok) nebo rášavní právo: (zdbavením movitých věcí nebo zapisem knihovním zajistění sequestrací) nol. č. 3558. Tako ve toto jistění povolí seale jen svyslovujím, vyhlašením: 1). že nemá být na jinu nárokům, věřitelu pojištaloštích, lega- tárů, dědici atd. jisto ve vyjednávání pojištaloština jeho přijdu. - 2). a že má miti jicinku teprve ode dne odevzdání. (ne odedne nastoupem). § 822. - Věřitelé pístavitele a legatáři mají teoly absolutní přednost před věřitely-dědici, a pístěni, má jicinek teprve od odevzdání. Nemí více věřitely dědickovými říší se ovšem přednost dle časů. - Vyhlašení § 822. výměně záklik,

jakmile dědictví dlužníkovi bylo odevzdáno.
Ostatně může soud dle § 822 povolit nejen
přenotati, nýbrž i intabulaci ač jsou-li tu
vhodné k tomu listiny, ovšem s vyhranění
§ 822, neboť slovo „~~formalit~~“ namená tu totikz
co „finanziálny“ neboť odpovídá slovu „~~formalit~~
dny“ při věcech movitých. Vyhranění § 822:
podmíněnost přenotace nemají nic spolec
ného. Tak i soudní práctis. c. 8189. 8190. || Rozum
se ně verítel povinní dědice, jakož i jiné hodna
ky obstaratky nebo zástavního práva prokázat
musí. — Ten na povinný díl přísluší veritelům
právo upisovací t. § 822—c. 8691. Ostatku spornou
polici veritelové-legatáře rádati mohou ve sm
plu § 822 na odkázaném statku, nejv. s. jud. c. 5.
affirmativní rozhodl. || Odevzdáním pozůsta
losti nastává ovšem i plné shlytnutí jiného
dědickova a riistavitele. — Chtěj-li veritele de
dickovi po odevzdání vesti exekuci na nemovit
lé věci, které posud nejsou přepsány na jiného
dědickova, mohou dle § 788. t. na základě duplikát
odevzdací listiny rádati, aby dědic, a vlastník
byl zapsán, a aby současně jejich pohledávka
hypothekáře byla upisována.

Kollace. finanční. Vídám § 790-794.

Kariolý dědic je dlužníkem dle §§ 831-832 ~~zákonu~~
zeměspolečenství (communio pro incolis) a parož
delení věci do pozůstalosti náležejících. § 165-170
pat. p. r. 54. a sice mení a povyjjednáváni, soudně
nebo mimo soudně (při nezletilých věcech soudně)
Přitom někdy dojde na tvr. kollaci, totiz de
scenolentium riistavitele v opočítání se k
válosti jednoho z nich při sukcesi ab intestato
v díl dědicin, jisté dávky riistavitele, o
kterých se zákon domýslí, že je riistavitelem dle
na právku z předchozího dílu dědičného. §§ 790-
792. Opočítati má se dle zákona jen při poslouži
nosti ab intestato, avšak riistavitele může je
prominouti. § 792-ovšem s modifikací v téma
§ obsazenou. — Při posloužnosti testamentář
ní nemá upočtení průchozu § 790, vyjíme
věno (dos). § 671, pokud nebylo prohlášeno za prav
elekt. — Ostatku upočítá se nejen toposami
obdrželi, nýbrž i to co jejich parens obdržel.
Ostatky včítají se sice do dílu povinného. § 787.
Nikoliv ale vřebec do dílu dědičného ab intestato.
§§ 788-790 vyjímaje odkaz věna. § 671. || Předmětem
včítání jsou dle §§ 788-790 tyto dávky jako při dílu
povinném.

Vážení deještím spisovem, že se cena důlky napřed dané k pořízenosti připomítá a pak dotýčnemu dědici z dílu dědičného praví. Tak naznačuje formulář III. pat. z r. 54., jenž nahrazuje formulí § 793. Jud. č. 114. Tím odbyta byla stará kontroverse o tom předmětu, když pořízenost obnáší 12.000

Jsou tu 3 dědicové A. B. C.

A obecní nařivnost 3.000.

Tu počítá se $12.000 + 3.000 = 15.000$

Tedy každý má dostat: 5.000

A však dostane jen 2.000

(To je počet tak arithmetický, že každý i podnik to dovede!!) Cena dávky stanoví se při nemovité věci dle ceny v čas odevzdání, při movité dle ceny v čas dědičného, nápadně § 794. - (In konsekvence! Randa!)

Prodej dědictví. 3.1287. 3.1288. 3.1282.

Sázení to jest jen sázení pořízalého majetku, nikoli práva dědičkého a jest tím jistější sukcese. —

Odevzdání dědictví. §§ 818, 819, § 149, § 174. pat

Soud má vyjednávání s konců a pořízalost odevzdat jakmile:

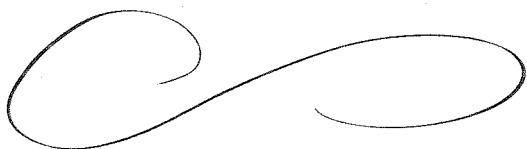
- 1) dědic právo své náležitě prokázal a
- 2) poplatky dědičné zaplatil a
- 3) prokázal že vše splnil, co jemu v posledním pořízení resp. na konem bylo učineno.

O listině odevzdací viz § 174. pat. z r. 184. —

Zálohy.

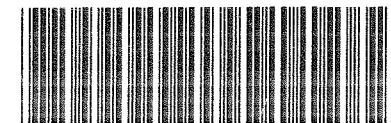
Záloha z práva dědičkého může se podatí buďsi meri projednáním pořízalosti (zpravidla klouza), nebo po odevzdání (zpravidla klouza). V tomto případě smířuje žaloba jen k určení výhradného nebo společného práva dědičkého, v druhém tedy k tomu, aby žalovaný pořízalost jemu vydal. §§ 823.-824. — Záloha první má tehdy místo, kolikž meri vyjednáváním pořízalosti odpovídající souběžně soudem podáný. — Tu musí soud dle §§ 121.-122.-vyslechnouti prvé přihlášení všechny strany, jichž přihlášky byly přijaty, rozhoznouti, která strana jako žalobce má vystoupiti. Zároveň postanovení dle § 125. lhůtu, do kterého má podat žaloba, jinak by se pořízalost vyjednávala a odevzdala nelehče k

nároku té strany která na první cestu
byla odkázána. Po dobu přirozenosti věci
stanoví pak § 127 f. at.: „Pokud prozepřetrva,
zastaveno jest projednání a kardá strana
žádati může za sequestraci.“ — § 127. Po skončení
při má soud pozastalost vyjednávat i stou
stranou, která v čase ~~roze~~ při svitnila. —
Co se týče žádoby druhé a sice rejm. pretita,
dlužno porovnávat §§ 823-824. a §§ 329-330-338.

REV15

ÚK PrF MU Brno

3129S10663